



2024

רחשי שפה



Шелест слов

© Международная гильдия писателей: Шелест слов, 2024.
Сборник стихотворений на двух языках: русский и иврит. 203 с.
© Компьютерный дизайн: В. Цветков.

©גילדת סופרים בינלאומית: רחשי שפה, 2024.
אסופת שירים בשתי שפות: רוסית ועברית. 203 ע'.
©עיצוב גרפי: ו. צבטקוב.

Verlag «STELLA»
Bundesstr. 52
72379 Hechingen
Deutschland
www.stella-verlag.com
Tel. +49 (0) 174 38 403 06
E-mail: tst1968@gmx.de
ISBN 978-3-95772-419-9

2025
Deutschland

2024

רחשי שפה



Шелест слов

Введение

«Шелест слов» – это нетривиальная и дерзкая попытка собрать под одной поэтической крышей авторов, пишущих на русском и иврите, и возвести между ними культурный мост. Как билингву, с 1990 года живущему в Израиле, и входящему в обе эти писательские общины, мне очевидно, что, даже спустя 35 лет после большой волны репатриации из бывшего СССР, к сожалению, между ними все еще существует языковой, идеологический и социальный разрыв.

Моя идея учредить цикл мероприятий с участием русскоязычных и ивритских поэтов, в который входили бы чтения произведений и диалог авторов, основывалась на осознании, что объединять оба – моих! – мира совершенно необходимо, и что все условия для этого в моей жизни созрели.

Первое, пробное мероприятие «Шелеста слов», состоявшееся 31 августа 2023 года в галерее «Элла и Олег» в Беэр-Шеве доказало, что эта совершенно сумасшедшая идея превратилась в реальность и требует своего дальнейшего развития. И в тот момент в Израиль пришла война... и вместе с ней – переход от рискованных фронтальных мероприятий на виртуальную площадку зуум и плодотворное сотрудничество с Международной гильдией писателей. С тех пор прошло уже два года...

Считается, что первый год каждого предприятия является критическим. Многие организации общественного профиля, увы, не выдерживают испытания временем, или растворяются в более крупных проектах. Но «Шелест слов» продолжает уверенно шагать по направлению к своему ви-

дению, подобного которому не было до сих пор ни в Израиле, ни в мире, и расширяет свою общину, к которой присоединяются авторы из самых разных стран. Уже проведено 19 мероприятий международного и местного уровня на разные и интересные темы. Они проходят на двух языках (иврит и русский) с моим синхронным переводом. Стихи, присылаемые авторами, также заранее переводятся, но в подавляющем большинстве случаев подстрочно, чтобы ни в коем случае не исказить смысл оригинала. Ибо главным в «Шелесте слов» является предельно прозрачное взаимное ознакомление с текстами двух пишущих общин и способность вести дискуссию.

В данном двуязычном сборнике представлены произведения 6-ти тематических мероприятий, проведенных с Международной гильдией писателей с декабря 2023 по декабрь 2024. Он тоже в своем роде новаторский. Его цель – познакомить читателя не столько с самими авторами, присутствовавшими на наших зуум-мероприятиях, и их литературными достижениями (хотя у каждого их много), и даже не столько с их талантливыми текстами, сколько с духом, вложенным ими в слова. Ведь в каждом поэтическом слове не только его звучание, но и местные культура, традиция, среда обитания, концепция и обстоятельства самого поэта. Все то, что требуется для взаимопроникновения наших поэтических кругов и успешного диалога. Надеюсь, этот сборник станет прочным краеугольным камнем в серии ежегодников «Шелеста слов» совместно с Международной гильдией писателей и в вожаделенном мосту между русскоязычными и ивритскими литераторами.

Напоследок позволю себе важное замечание по поводу самих произведений. Представители русскоязычной поэзии, как правило, испытывают легкий шок при прочтении стихотворений на иврите, и даже затрудняются назвать их стихами. Дело в том, что современная ивритская поэзия резко отошла от силлабо-тонических форм, по сей день принятых в стихах на русском языке, и ориентируется на западные верлибры. Поэтому она часто выглядит как «проза в столбик». Но в каждом таком столбике заложено ёмкое авторское высказывание. Именно это делает ивритский стих стихом. Я сама привыкла к этому подходу не сразу. К тому же израильские поэты обычно используют в своих текстах так называемые огласовки для более точного прочтения слов. По техническим и визуальным соображениям я удалила эти огласовки из сборника.

С любовью ко всем участникам проекта,
Илана Городисская

"רחשי שפה" – זהו ניסיון לא טריוויאלי וחצוף לאגד תחת קורת גג פואטית אחת את היוצרים הכותבים בעברית וברוסית, ולבנות ביניהם גשר תרבותי. ברור לי, בתור דוברת שתי השפות, שמתגוררת בישראל מאז 1990, ומשתתפת בצורה פעילה בחיי שתי הקהילות הספרותיות, שאפילו כעבור 35 שנים לאחר גל העליה הגדול מברה"מ לשעבר, לצערי, עדיין קיים ביניהן קרע לשוני, אידאולוגי וחברתי. הרעיון שלי לייסד סדרת אירועים בהשתתפות משוררים כותבי עברית ורוסית, שיכללו את הקראת היצירות ושיח היוצרים, התבסס על ההבנה, שאיחודם של שני העולמות – שלי! – הינו דבר נחוץ לחלוטין, ושכל התנאים לכך בחיי הבשילו.

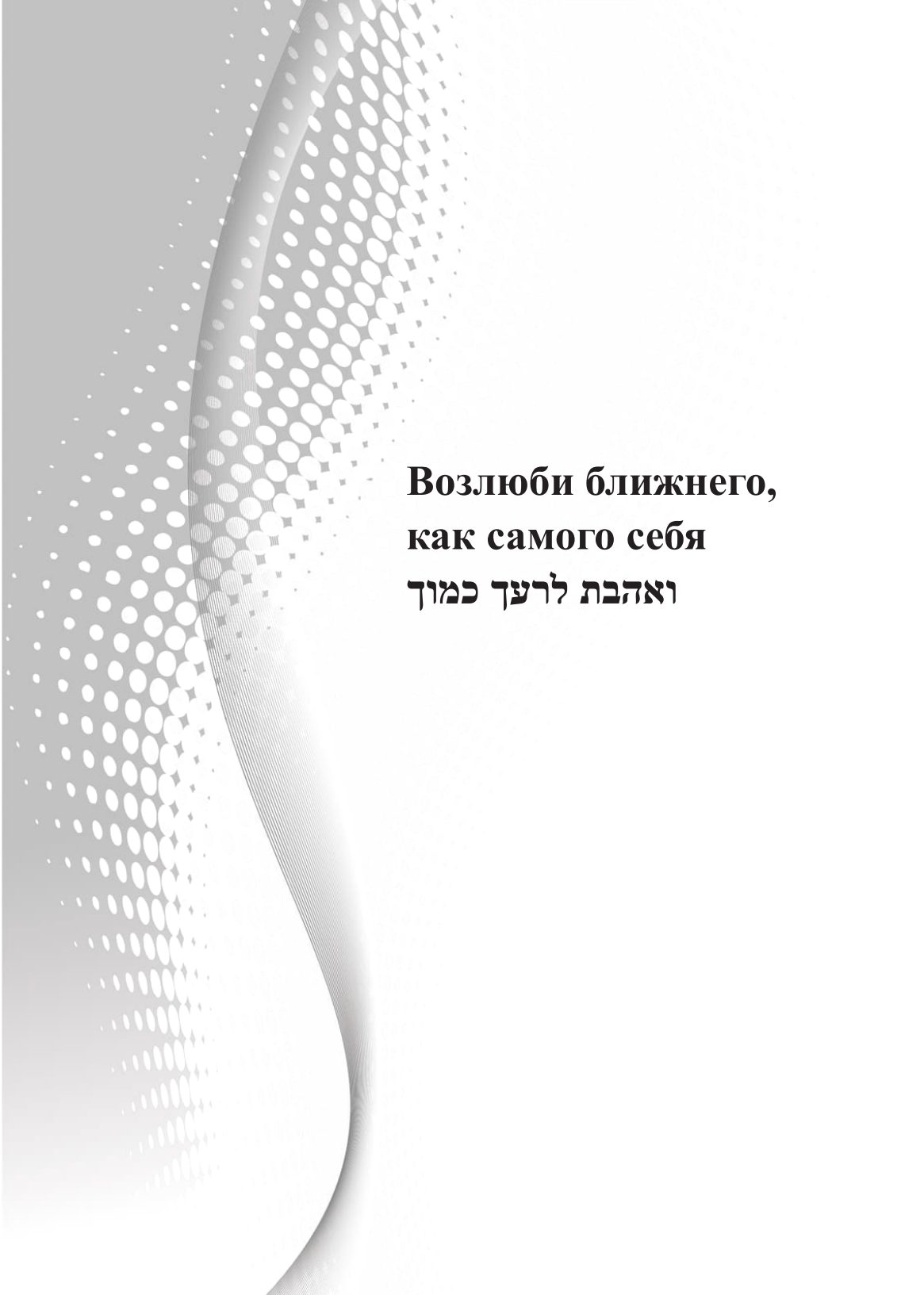
האירוע הראשון והניסיוני של "רחשי שפה" שהתקיים ב-31 באוגוסט 2023 בגלריית "אלה ואולג" בבאר שבע הוכיח, שהרעיון המטורף הזה הפך למציאות ודורש את התפתחותו העתידית. וברגע זה באה מלחמה לישראל... ואיתה – המעבר ממפגשים פרונטליים ברי הסיכון לפלטפורמה וירטואלית בזום ושיתוף פעולה פורה עם גילדת הסופרים הבינלאומית. מאז עברו כבר שנתיים...

יש שסוברים, ששנתו הראשונה של כל מיזם הינה קריטית. אירגונים רבים בעלי פרופיל חברתי אינם שורדים עם הזמן, לצערי, או נטמעים בתוך פרויקטים גדולים יותר. אך "רחשי שפה" ממשיך לצעוד בבטחה לקראת חזונו, שאין דומים לו לא בישראל, ולא בעולם, ומרחיב את קהילתו, שאליה מצטרפים יוצרים משלל ארצות. עד היום התקיימו כבר 19 אירועים ברמה בינלאומית ומקומית בנושאים שונים ומרתקים. האירועים האלה מתנהלים בשתי השפות (עברית ורוסית) עם תרגומי הסימולטני. שירים, שנשלחים על ידי היוצרים, גם כן מתורגמים מראש, אך במרבית המכרעת של מקרים לפי שורות, על מנת בשום אופן לא לעוות את משמעותו של השיר המקורי. כי הדבר העיקרי ב"רחשי שפה" הינו הצגה שקופה ככל האפשר של הטקסטים של שתי הקהילות הכותבות והיכולת לנהל דיון.

באסופה הנוכחית מוצגים יצירותיהם של 6 אירועים תמטיים, שהתקיימו יחד עם גילדת הסופרים הבינלאומית מדצמבר 2023 עד דצמבר 2024. במובן מסוים, היא גם פורצת דרך. מטרתה – להכיר לקוראים לאו דווקא את היוצרים, שנכחו באירועי הזום שלנו, ואת הישגיהם הספרותיים (למרות שישנם רבים לכל אחד ואחת), ואפילו לא את הטקסטים הכשרוניים שלהם, אלא את רוח דבריהם. הרי בכל מילה פואטית טמונים לא רק מצלולה, אלא גם התרבות, המסורת, הסביבה, תפיסתו ונסיבותיו האישיות של המשורר. כל מה שנדרש לשילובם של המעגלים הפואטיים שלנו אחד בתוך השני ולדו-שיח מוצלח. מקווה, שהאסופה תהפוך לאבן פינה איתנה בסדרת השנתונים של "רחשי שפה" בשיתוף עם גילדת הסופרים הבינלאומית ובגשר המיוחד בין סופרים כותבי עברית ורוסית.

לבסוף ארשה לעצמי הערה חשובה לגבי היצירות עצמן. נציגי השירה הרוסית בדרך כלל חווים הלם קל מקריאת שירים בעברית, ואפילו מתקשים לכנותם שירים. העניין הוא, שהשירה העברית העכשווית נסוגה בחזות מצורניות סילבוטונית, הנהוגה עד היום בשירים בשפה הרוסית, ומאמצת את סגנון השירה החופשית שנכתבת במערב. לכן היא נראית לרוב כ"פרוזה בטור". אך כל טור כזה מכיל את המסר החד-משמעי של מחברו. זה מה שהופך את השיר העברי לשיר. אני בעצמי התרגלתי לגישה הזאת לא במידי. בנוסף, המשוררים העבריים נוהגים לנקד את הטקסטים שלהם למען קריאה מדויקת יותר של מילים. משיקולים טכניים וויזואליים, הסרתי את הניקוד מהאסופה.

באהבה לכל משתתפי הפרויקט,
אילנה גורודיסקי



**Возлюби ближнего,
как самого себя
ואהבת לרעך כמוך**

אלכס וולביץ'

סופר

מנורת השולחן בחדר קטן,
מדפים עם ספרים, איש יושב
ורושם בעברית רהוטה
כל מילה שאמרנו או חשבנו בלב.

לעתים עם חיוך, לעתים עם דמעות
לעתים בכי מר מתפרץ ונרטב
קלף יקר והילה מופיעה סביב האות
הטריה. איש ממשיך וכותב. מול עיניו –

רחובות ושדות, הנהר, המדבר,
והים, וההר, וגם את ואני,
חטיבת השריון, וטייסת הקרב,
ושייטת ספינות, ופלוגת צנחנים,

ומגרש משחקים באמצע קיבוץ
בו נדם צחוק הילד לפני שנשמע.
איש מביא אל חדרו את כל מה שבחוץ –
צעקה ותפילה, קול רעם, קול דממה.

את כל מה שנאמר מילה במילה איש
איש בחדר רושם ודלתו נעולה.
כל מילה של טינה הוא עוצר נשמתו.
כל מילת האחוה מאירה אותיות.

Алекс Волевич

Писатель

Настольная лампа в маленькой комнате,
Полки книг. Человек сидит
И записывает на чистом иврите
Каждое слово, которое мы произнесли или придумали.

То с улыбкой, то со слезами,
То с горьким плачем.
Дорог пергамент, вокруг каждой свежей буквы нимб.
Человек продолжает писать. Пред его глазами –

Улицы, поля, река, пустыня,
Море, гора, а также ты и я.
Танковая дивизия, воздушная эскадрилья,
Морская эскадрилья, десантный взвод,

Игровая площадка посреди кибуца,
На которой замер детский смех до того, как был услышан.
Человек приносит в комнату все то, что снаружи –
Крик и молитву, голос грома и голос тишины.

Все то, что мы бы хотели сказать словами,
Человек в комнате пишет за закрытой дверью.
Каждое слово ненависти он держит в себе.
Каждое слово любви озаряет буквы.

יואב איתמר האיש שהרגתי

לו היינו נפגשים
באמסטרדם, בקופי שופ
היינו משיקים כוסות
ומדברים בלי סוף.
לו היה מגיע לביתי
ומבקש לו עבודה
הייתי מעסיק אותו
מבלי שאיש ידע.
אבל בהפגנה,
עומדים זה מול זה,
הוא ידה בי אבן,
אני פגעתי בחזה.
אולי היה נואש,
אולי היה מובטל.
אולי ביקש לו עצמאות
וזה לא רע בכלל.
מה נורא הוא המצב.
הוא מציבנו כאויבים
מותח בינינו חומות, גדרות
מפריד בין אוהבים.
אני רק יודע
שבמצב אחר,
אולי היינו ידידים,
אולי היה לי כחבר.

Йоав Итамар

Человек, которого я убил

Если бы мы повстречались
В кафетерии в Амстердаме,
Мы бы сблизили свои чашки
И говорили бы без конца.
Если бы он явился в мой дом
И попросил работу,
Я бы нанял его
Без того, чтобы кто-либо узнал.
Но на демонстрации
Мы стояли друг перед другом.
Он швырнул в меня камень,
Я поразил его в грудь.
Может, он был в отчаянье,
Может, он был безработный,
Может, требовал независимости,
Что совсем неплохо.
Что за страшная ситуация!
Она делает нас врагами,
Возводит между нами стены, ограды,
Разделяет любящих.
Я знаю лишь то,
Что в другой ситуации
Мы бы подружились.
Может, он был бы мне как друг.

מחרוזת לויך

ביום של "חג",
בשבת שחורה שבאוקטובר
לרגע הייתי לבד
מביט מהחלון,
רואה שם גהינם
חושש שזה יומי האחרון.

כולנו ריקמה,
פיסה ופיסה, יחדיו.

והחומות,
המדמות, גבולות בנינו,
נמסות, לנוכח להבות.
אחים כולם לנשק, גם במחיר מיתה,
ביחד ננצח, "אהבת"....

כולנו ריקמה,
פיסה ופיסה, יחדיו.
חסל שינאה,
ולא נחזור אחורה.
זכרון, מריר, שהולך ודוהה
גורל שהוא זהה
כי בעיני אויבנו, אנו כמיקשה גדולה גדולה אחת,

כולנו ריקמה,
פיסה ופיסה, יחדיו.

לנו ספרים,
תפילה ותהילים, לעזרינו,
וגם צבא, מסור, וחזק.
שמסתער באומץ, בשאגות אריה,
חותר עד למגע, ולא מרפה,

כולנו ריקמה,
פיסה ופיסה, יחדיו.

ולמרות כל הכאב,
ננצח את הקרב.

Махрозет Левин

В «праздничный» день,
В черную октябрьскую субботу,
Я на секунду остался один.
Гляжу из окна,
Вижу там сущий ад,
И боюсь, что это мой последний день.

Ведь мы – материя,
Лоскут к лоскуту, все вместе.

А стены,
Создающие границы между нами,
Растворяются в языках пламени.
Все мы братья по оружию,
Даже ценой смерти
«Вместе победим».
Ведь мы – материя,
Лоскут к лоскуту, все вместе.
Покончим с ненавистью,
И не вернемся назад.
Горькая бледнеющая память,
Одинаковая для всех,
Ибо в глазах врагов
Все мы – одно целое.

Ведь мы – материя,
Лоскут к лоскуту, все вместе.

У нас есть книги,
Молитвы и псалмы,
За нас также преданная и сильная армия,
Смело бросающаяся с львиным рыком
На врага и не отпускающая его.

Ведь мы – материя,
Лоскут к лоскуту, все вместе.

Невзирая на боль,
Победим в бою.

פנינה אלבין-אינגפלד אשת החירות (ליברטאס)*

ניצבת כמגדלור
בשער ים שטוף שמש ושקיעות.
מנזר ראשה קרני שמש בוקעות,
בוהקות לשבע יבשות.

נושאת משואה בה גלומה
כמיהת בני אנוש לחרות,
שיויון, אחווה,
מופת ותקווה,
לעולם ערכי חדש,
נטול לשון הרע ושנאת חינם,
עולם של צדק, חמלה, ענווה,
ואהבת אדם.

וכשהעת תגיע,
מבעד לענני רקיע
יפתח לו זה השער,
קשת רחבה תגיה,
תאיר שבעתים
קצווי תבל,
בברית הנצחית הקדומה
שבין האדם
לבין האל.

* ליברטאס – דמות מעשה ידיה של המחברת, שמסמלת את החירות והחופש.



Пнина Альбин-Эйгенфельд

Женщина-Свобода (Либеритас)*

Стоит, как маяк,
В волосах, освещенных солнцем и закатами.
Из венка на ее голове исходят лучи,
Озаряющие семь континентов.

Возносит факел
Людской мечты о свободе,
Равенстве, братстве,
Превосходстве и надежде,
Новых ценностях этого мира,
Лишенного злости и беспричинной ненависти,
Мира справедливого, милосердного, скромного,
Человеколюбящего.

И когда настанет время,
Сквозь небесные тучи
Отворятся ворота,
Из которых покажется широкая радуга
И семикратно озарит
Все уголки земного шара
Вечным союзом
Между человеком и Богом.

* Либеритас – рукодельная фигурка автора, символизирующая свободу.

רוברט גרנטין אהבה כפי שאני

אהבתי אותה
כשאהבה אותי
כפי שאני
(כנראה זאת הדדיות).
היא רצתה לדעת
מה המפלצת שעומדת שם
הוקסמתי מהאצבע שלה
אמרתי לה: "זו ספרייה".
וכבר אז ידעתי
כבר אז הרגשתי
שארצה אותה בחזרה.
היא אהבה כוס קפה.
כוס קפה
עם השם שלי, בספרדית
עכשיו היא מלמדת אנגלית בספרדית
ואני נשאר בלי תרגום.

Роберт Грантин

Любила, как я

Я любил ее,
Когда она любила меня
Таким, как я есть
(Наверно, это взаимность).

Она хотела знать,
Что это за чудовище, что стоит там.
Я был заморожён ее пальцем
И сказал ей: «Это библиотека».

И уже тогда я знал,
И уже тогда чувствовал,
Что хочу ее тоже.
Она любила чашку кофе.

Чашка кофе
С моим именем на испанском.
Сегодня она преподает английский на испанском,
А я остался без перевода.

בימים שכל מלצר או שליח קורא לי "אחי"
בחיוך חברותי ומבט פרחחי,
יש לי חבר מיוחד ויחיד שהוא הכי, הכי,
אך מעולם לא העזתי לקרא לו "אחי".
כי רק מי שבשרו נצרב באבדן אח, בשכול,
לעמקה של המלה לרדת יכול.

לפעמים זה על קצה הלשון, כמעט מתבקש,
אך המלים חרבות והפה מתייבש.
לא, לא בשל תגובתו או מה שיחשוב אני מהסס,
אני יודע, יש מקום אליו לעולם לא אוכל להיכנס,
ויהיה זה לא במקום ואפילו חסר כבוד וזילות,
לנתיבות הלב אין מוצא, אין מילוט.

אז במקום מילות אהבה שעלולות להכאיב,
אני בחיבוק מקיף אותו חזק וסביב,
מוסיף טפיחה על השכם אחת או שתיים,
מבט שחודר לנשמה ישר בלבן שבעיניים,
ובשקט הכפוי שלרגע נוצר,
מתנקזות כל המילים שיש ואי אפשר.

Эяль Тамуз

В дни, когда каждый официант или посыльный
Называет меня «братом»,
С дружеской улыбкой и хулиганским взглядом,
У меня есть особый и уникальный друг,
Который самый-самый,
Но я никогда не осмеливался звать его «братом».
Только тот, чья плоть обожжена потерей и скорбью,
Может понять всю глубину этого слова.

Иногда это на кончике языка, почти напрашивается,
Но слова разрушаются и иссыхают во рту.
Нет, меня не колеблет его реакция, или то, что он подумает,
Я знаю, есть место, в которое я никогда не войду,
И это будет даже неэтично, неуважительно и грубо,
Но у порывов сердца нет правильного направления.

Поэтому вместо слов о любви, способных причинить боль,
Я крепко обниму его,
Похлопаю по плечу, или по обоим плечам,
Устремлю пронзительный взгляд в его душу
Через белки глаз,
И в вынужденном молчании
Скопятся все слова, сказать которые нельзя.

יפה חכמון סוויסה

כוחה של אהבה

**"ד"ר הרגל של אשתי כואבת לנו"
(הרב אריה ליון)**

ביטוי מכמיר לב ומרטיט
הלב מתרגש מעצמת
האהבה וההזדהות
הספוגים בו

עד אנה תדדו
ההולכים בחשך?
זורעי
שנאה
נקם
תככים ומזימות
ידכם קלה להרוג
לא ידעתם
כי לא לעולם חוסן?

לו ידעו בני האדם
להבין
להרגיש
להושיט יד

רק
כשהלב רואה מבעד לכל המסכים
האחוה מקרבת
האהבה מגשרת
את החשך מגרשת
ומזמינה את האור

Яфа Хакмон Свиса

Сила любви

«Доктор, у нас болит нога моей жены».

(Раввин Арье Левин)

Трогательное и животрепещущее выражение,
Сердце вздрагивает от мощи,
Любви и сострадания,
Которыми оно пропитано.

Доколе будете блуждать
Вы, идущие в темноте?
Исполненные
Ненависти,
Мести,
Интриг и подлостей?
С вашей руки легко убить.
Разве вы не знаете,
Что этот мир беззащитен?

Люди не научились
Понимать,
Сопереживать,
Протягивать руку.

Только когда сердце видит насквозь,
Братство сближает,
Любовь объединяет,
Изгоняет мрак
И зажигает свет.

Валентина Бендерская
Из цикла «Диатоника чувств»

У небесной любви – земные черты:
Это руки твои, это нежность и голос
Под прикрытием слов, где слышны Я и Ты, –
Чистоты расцветающий лотос.

Обними, защити обнажение чувств,
Непорочность зачатия движенья друг к другу.
На роль Девы Марии я не гожусь –
Превращусь в боевую подругу.

Превращусь в жизнестойкий алмаз бытия.
Удержусь и тебя удержу на обрыве.
В этой жизни важнее всего Ты и Я
На взлетающем к солнцу порыве.

И неважно, что крылья былым сожжены:
Ещё мысли живут и сплетаются в слоге.
Мы оставим любви неземные следы
На заснеженном в прошлом пороге.

ולנטינה בנדרסקי מתוך האסופה "דיאטוניקת הרגשות"

לאהבה השמימית – תכונות ארציות:
אלה הן ידיך, אלה הם הרוך והקול
מתחת למחסה המילים, שם נשמעים אתה ואני –
בטוהר הלוטוס הפורח.

חבק, הגן על ערטול הרגשות,
על התמימות שבראשית התנועה זה אל זו.
איני מתאימה לתפקיד הבתולה מריה –
לכן אהפוך לחברתך הקרבית.

אהפוך ליהלום העמיד של הקיום.
אחזיק את עצמי וגם אותך על גדת תהום.
בחיים האלה החשובים ביותר הם אתה ואני
בפרץ הרגש הממריא אל השמש.

ולא חשוב שהכנפיים חרוכות על ידי העבר:
עוד המילים חיות ונשזרות לתוך הברה.
אנחנו נשאיר את העקבות השמימיות של האהבה
על הדרך המכוסה בשלג העבר.

תרגום: רות קרוטקוב

Елена Ханина

Пусть расколота, в комьях земля,
Лес, избушка, крепчает мороз,
Бесконечен на ненависть спрос.
Поезд кто-то пустил под откос.
Страшно, шею сжимает петля.

Только я прошепчу: «Возлюби,
Возлюби даже злейших врагов.
Постарайся прожить без оков.
Дай бездомному пищу и кров.
Горизонт розовеет вдали».

Возлюби черный смог, тихий стон,
Подойди, постарайся помочь.
Путь чернеет беззубая ночь.
Не оставь, не пройди мимо, прочь.
Не поётся тебе в унисон.

Возлюби... Из трубы черный дым,
Затхлый запах, тревожно вокруг,
И стоящий напротив – не друг.
Много грязных и злобных старух,
И ругательств, что мучают слух.

Возлюби проклинаящих мир,
Безнадёжно погрязших в грехе,
Или битую держащих в руке.
Перед Богом всегда налегке
Пусть смеётся недобрый факир.

למרות שהאדמה סדוקה גושים-גושים,
יער, בקתה, הכפור מתגבר,
דרישת השנאה אין סופית.
מישהו שלח את הרכבת אל מעבר לפסיה.
מפחיד, הצוואר נמחץ בלולאה.

רק אני אלחש "ואהבת,
אהוב אפילו את אויביך הנוראיים ביותר.
נסה לחיות את החיים בלי שלשאלות.
תן לחסר הבית מזון ומחסה.
האופק הופך ורוד במרחקים".

אהוב את הפיח השחור, את הזעקה השקטה
גש, נסה לעזור.
שישחיר הלילה חסר השיניים.
אל תעזוב, אל תעבור הלאה,
אתה לא מצליח לשיר בתו אחד עם השאר.

אהוב... את העשן השחור העולה מהארוכה,
ריח מעופש, מפחיד מסביב
והעומד מולך – אינו חברך.
זקנות רבות, מלוכלכות וזועמות
וקללות, שמענות את האוזן.

אהוב את אלה שמקללים את העולם,
ששקעו ללא תקווה בחטא,
או את אוחזי האלה בידם.
לפני האלוהים אתה תמיד נקי,
שיצחק הפקיר רע הלב.

תרגום: רות קרוטקוב

Илана Городисская

Мы – ровесники страшного века,
В нем с гуманностью порвана нить.
Он для нас непосильная вежа...
Как мы можем другого любить?

Мы встречаем врагов «по одежке»,
(Всяк инакий отныне – как враг),
И иллюзий развенчанных крошки
Собираем в дрожащий кулак.

Путь к летальности очень несложный...
Есть ли снова к нормальности путь,
Если быть перепачкана ложью,
Если мертвых, увы, не вернуть?

Этот выбор пусть сделает каждый,
И, как знает, в ладу с ним живет.
Ведь удар, нанесенный однажды,
На душе никогда не пройдет.

אילנה גורדיסקי

אנחנו – בני הדור של המאה הנוראה,
בו קרוע החוט המקשר להומניות.
היא עבורנו סימן דרך בלתי אפשרית...
איך נוכל לאהוב את האחר?

אנחנו פוגשים את האויבים "על-פי הבגד",
(כל אחד ששונה הוא אויב מעתה),
ופירורי אשליה שהתפוגגה
אנחנו אוספים לתוך אגרוף רועד.

הדרך אל המוות פשוטה מאוד...
האם ישנה שוב הדרך אל הנורמליות,
אם הסיפור מטונף בשקר,
אם, למרבה הצער, את המתים כבר אי אפשר להשיב?

על כל אחד לעשות את הבחירה הזו,
ולחיות עמה בשלום כמו למיטב הבנתו.
הרי מכה שהונחתה פעם,
לעולם לא תחלים בנשמה.

Максим Сафиулин

Наши сердца на «беззвучном»

Нет радости в мире – убогом, холодном и тучном.
Нет сил и желания что-то постичь и понять.
Обидно до боли, что наши сердца на «беззвучном»,
И некому этот режим на сердцах поменять.

Мы вновь недовольны, несчастны и всеми забыты,
И будто привыкли опять поступать всем назло.
Все входы и выходы к Счастью, увы, перекрыты,
Оно, это Счастье, устало нас ждать. И ушло.

Летим из домов второпях, будто пчёлы из ульев.
Обычные люди, но важности делаем вид.
И мы с каждым годом всё меньше к столу ставим стульев,
И пьём в одиночку компот из потерь и обид.

Но разве от этого Счастье становится ближе?
Ведь Солнце не может всецело вам принадлежать!
Забудьте о статусе в группе и личном престиже
И не торопитесь вперёд паровоза бежать.

Поверьте, всё это совсем не имеет значенья!
Зажгите, скорее зажгите костры своих глаз!
Давайте споем! И обнимемся в знак примиренья!
И будем друзьями! Свободно, а не напоказ.

Тогда этот мир нам откроется и улыбнётся!
И белая в жизни наступит у всех полоса.
Всё будет, друзья мои, всё непременно вернётся:
И дружба меж нами, и песни на все голоса!

מקסים ספיולין לבבותינו על "שקט"

אין שמחה בעולם העלוב, הקר והמפוטם.
אין כוחות ורצון להשיג ולהבין דבר מה.
עצוב עד כאב שלבבותינו על "שקט"
ואין מי שישנה את מצבם.

שוב אנחנו לא מרוצים, אומללים ונשכחים על-ידי כולם,
וכמו התרגלנו שוב להרגיז את הסובבים.
כל הכניסות והיציאות אל האושר הן, למרבה הצער, חסומות,
והוא, אותו האושר, התעייף מלחכות לנו. והלך.

אנחנו עפים מתוך הבתים בחיפזון, כדבורים מכוורת.
אנחנו אנשים רגילים, אבל מעמידים פני חשובים.
ובכל שנה פוחת מספר הכיסאות שאנחנו מעמידים אל השולחן,
ושותים לבדנו לפתן מאובדן ועלבונות.

אבל האם בזכות זה האושר נהיה קרוב יותר?
הרי השמש לא יכולה כולה להיות שייכת לכם!
שכחו מהסטטוס בקבוצה ומהמעמד החברתי
ואל תמהרו לרוץ לפני הקטר.

האמינו לי, כל זה בכלל לא חשוב!
הדליקו, מהרו והדליקו את מדורות עיניכם!
בואו נשיר! ונתחבק לאות השלמה!
ונהיה חברים! בחופשיות, ולא למראית עין.

אז העולם הזה יפתח אלינו ויחייך!
ויגיע פס לבן בחיים של כולם.
הכל שוב יבוא, חבריי, הכל יחזור מיד:
הן החברות שבינינו, והן השירים על כלל קולותיהם!

תרגום: רות קרוטקוב

Ольга Фокина

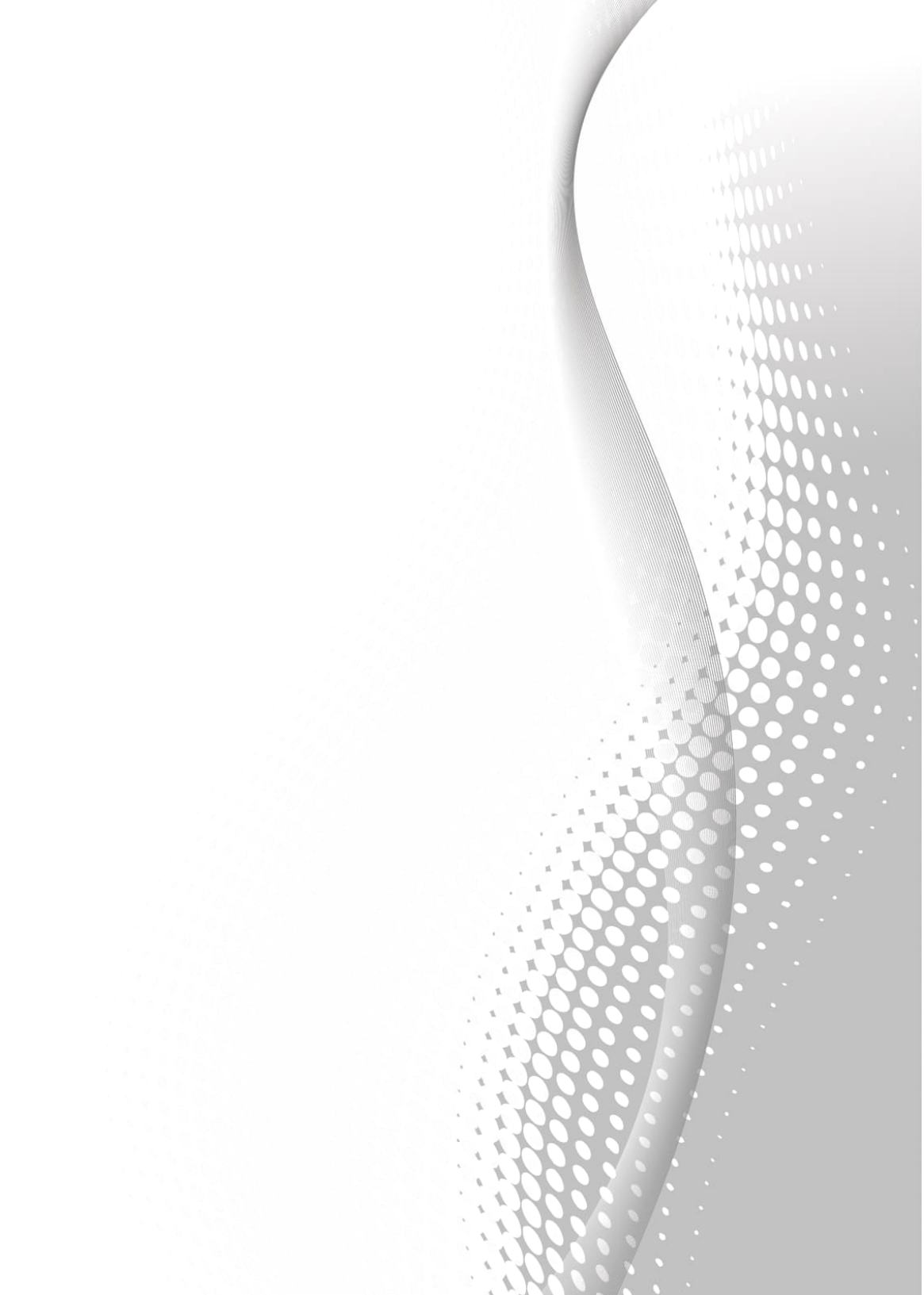
Простите

Не тратьте энергию жизни
На злобу, месть и вражду.
Огнём поражают мысли,
Нет места когда добру.
Вы руку другим протяните
И свет подарите души.
Вы просто тихонько простите
Всех тех, чьи мосты сожжены.
Себя берегите и близких,
А мы на земле все – люди.
Но не осуждайте низких
И тихо прощайте судей.
В прощении крепкая сила.
В прощении жизни нить.
И как бы судьба не била,
Умейте благодарить
За солнце, за небо, за воздух,
За мамы родной глаза.
Прощайте. Хоть это не просто.
Но этого ждут небеса.
Мы все не святые на свете.
Когда-то придёт тот час,
Когда все предстанем с ответом.
И кто-то простит и вас.

אולגה פוקין מחלו

אל תבזבזו את אנרגיית החיים
על זעם, נקמה ועוינות.
המחשבות הולמות באש
כאשר אין מקום לטוב לב.
הושיטו יד לאחרים
והעניקו את אור הנשמה.
פשוט סלחו בלאט
לכל אלה שגשריהם שרופים.
שמרו על עצמכם ועל קרוביכם,
ועל פני הארץ כולנו בני-אנוש.
אבל אל תשפטו את בני הבליעל
ומחלו בשקט לשופטים.
עוצמה רבה טמונה בסליחה.
בסליחה ישנו חוט החיים.
ולא חשוב כמה יכה הגורל,
דעו להודות.
על השמש, על השמיים, על האוויר.
על עיניה של אמא.
סלחו. למרות שזה לא קל.
אבל לזה מחכים השמיים.
כולנו בעולם איננו קדושים.
מתישהו תבוא אותה השעה
בה כולנו נתייצב עם תשובה.
ומישהו ימחל גם לכם.

תרגום: רות קרוטקוב



Мосты
גשרים

אלינה קולודיאז'ני גשר החיים

גשר מפואר ניצב מולי,
ממתין שאעבור...
מעברו השני זיקנה, נכדים ונינים,
מתחתיו נהר שוריץ תנינים.

אני לא ממהרת לחצות.
חוששת? אולי...
אך לא מהתנינים ולא מהזקנה,
חוששת להביט לאחור ולראות שהכל השתנה.

אך מישהו או משהו דוחק בי
דוחף ומתעקש
כאילו אומר לכי כבר קדימה
ולא משנה אם אעבור או שמא אפול פנימה.

תחת כל צעד הגשר שוקע
מאיים להתמוטט
או כך זה נדמה, אבל למען האמת
הגשר יציב, ואני היא זו שנוטה להתמוטט.

Алина Колодяжная

Мост жизни

Роскошный мост стоит передо мной.

Ждет, что я его перейду.

По другую его сторону – старость, внуки и правнуки.

Под ним – река, кишашая крокодилами.

Я не спешу пересекать его.

Боюсь? Наверно...

Но не крокодилов, и не старости.

Боюсь оглянуться и увидеть, что все изменилось.

Но кто-то или что-то упрямо толкает меня,

Словно говорит: ступай вперед,

И не важно, пройду я, или свалюсь.

От каждого моего шага мост прогибается,

Грозит сорваться.

Может, это только мнится. Но по правде,

Мост прочен. Прогибаюсь я.

יואב איתמר שלושה גשרים. טריפט

הגשר
הזה
הוא
עט
החורץ
מכתב
אהבה
החתום
בבקבוק
שנשלח
אל
יבשת
הלב

הגשר
הזה
הוא
גרגר
של
סוכר
בו
האכיל
ברונו
שולץ
בחורף
זבוב
רעב

הגשר
הזה
הוא
שמש
אדומה
לעת
ערב
של
אנוש
נכאב
שנפשו
נגופה
וידע
כאב

Йоав Итамар
Три моста – триптих

Этот
Мост
Является
Рукой
Подписывающей
Любовное
Послание
Вложенное
В бутылку
Отправленное
На сушу
Сердца.

Этот
Мост
Является
Кристаллом
Сахара
Которым
Бруно
Шольц
Кормил
Зимой
Голодную
Муху.

Этот
Мост
Является
Закатным
Красным
Солнцем
Человечества
Раненого
В душу
И познавшего
Боль.

נטליה סינגלובסקי

גשר

ציירתי גשר בצבעי מיים
המקשר ביני לבין גן עדן.
רצתי עליו יחפה, מאיצה בכל כוחי
מתוך התהום בו אין תקווה.
חציתי את הגשר בדימוני שוב ושוב.
לא ידעתי מה מחכה לי בצידו השני
עד שהערת את רחמי ונולדה בתינו אדל.

Наталья Сингаловская

Мост

Я акварелью нарисовала мост,
Соединяющий меня с раем.
По нему я пробежала босиком,
Со всей силы ускоряя бег,
Прочь от бездны безнадежности.
В своих фантазиях я пересекала мост вновь и вновь,
Не зная, что меня ждет на другом берегу,
Пока ты не разбудил мое чрево, и родилась наша дочь Адель.

אייל תמוז

נהרות הימים שזרמו לבלי שוב,
שטפוני בזרמי זיכרונות ורגעי זמן גנוב,
ממגירות זכרוני מעלה באוב תמונות אתמוליי
ואגלי טיפות רגעים משטף חיי.
מול נייר לבן בתולי אני יושב כעת,
ובטוח שגם אתה ליד שולחנך מושך בעט,
ומכפר על פרקי הזמן שעבר,
ומכתים בדמעות דיו את דף הנייר.
נהרות הימים שזרמו לבלי שוב,
הביאוני להבין את מה שבאמת חשוב,
ואין כעס, אין אשמים אין אשמה,
רק שמחה גדולה מציפה – שנשברה הדממה.

Эяль Тамуз

Реки времен, что утекли безвозвратно,
Омыли меня потоками воспоминаний
И похищенными минутами.
Из ящичков памяти извлекаю картины прошлого
И капли жизненных мгновений.
Перед белой, девственной бумагой я сижу сейчас,
Уверенный, что ты тоже сейчас у стола, вертишь ручку,
И искупаешь прошедшие периоды жизни,
Окропляя слезами чернила и бумагу.
Реки времени, что безвозвратно утекли,
Заставили меня понять, что на самом деле важно,
Без гнева, без виноватых и без вины,
Лишь великая радость – что тишина была нарушена.

יפה חכמון סוויסה הגשר

כשהגיעו מים עד נפש
נמלטה.

שעות התהלכה
בלי דעת אנה.

ריחות היסמין
פסחו על נחיריה
מיוזעת ומתנשפת
הגיעה לגשר.

הרחק ממנה
ריצדו אורות זעירים.
מתחתה

ים שרוי בעלטה.
כחשכת נפשה
התהלכה הלוך ושוב,
בסערת רוחה
גמלה בה החלטה.
התכופפה.
יד חסונה משה אחור,
הביאה לחייה אור.

Яфа Хакмон Свиса

Мост

Когда стало неумоготу,
Она сбежала.
Часами бродила,
Не зная куда.
Запахи жасмина
Обошли ее ноздри стороной.
Потная и задыхающаяся,
Пришла к мосту.
Вдалеке от нее
Мерцали маленькие огоньки.
Под ней
Темная пучина моря.
В душевном смятении
Ходила туда-сюда,
В буре эмоций
Созрело ее решение.
Наклонилась.
Крепкая рука, оттащила ее назад
И привнесла в ее жизнь свет.

רוברט גרנטין בניית גשרים חדשים

הם אומרים לי
שאני מנופף
מהעבר השני
של גשר אחד יותר מדי.

אין לי פחד גבהים,
פחד יותר להישאר,
בתחתית הדברים.
איני רץ על הגשר.

עוד מגשש
אחר הקשר,
ובחדר משוחח
רק עם נשר השלום.

אני רוצה לשמוע
בניית גשרים חדשים,
אני רוצה לצפות במתכת,
המתנדנדת לכובד רגלי העוברים.

Роберт Грантин

Построение мостов

Они говорят мне,
Что я машу
С другой стороны
Слишком длинного моста.

У меня нет страха высоты,
Я скорее боюсь оставаться
На дне событий.
Я не бегаю по мосту.

Еще ишу я на ощупь
Связь,
И беседую в комнате
С соколом мира.

Я хочу слышать
О построении новых мостов,
Хочу взирать на металл,
Качающийся под ногами проходящих.

פנינה אלבין-איגנפלד ברוך שלא עשיתני אישה אפגנית

ברוך שעשיתני אשה
הבוראת עולמות,
מטפסת על קירות הסקרנות,
שאפתנות והחרות,
פורסת כנפים
נוסקת לשמים.

ואת האפגנית, אחותי למגדר
הנמצאת כעת לימיני,
נבראת בעולם אכזר, מנוכר,
רחוקה מעולמי.
מצונפת, מכווצת,
כששערוותיך ופניך היפות
חבושות ולכודות,
בתכריכי בורקה
שחורים,
ומבעד לחרירים זעירים
זוג עיניים כבדות מציצות,
מתחננות לבקש
חרותך, עצמאותך
ומימוש זהותך.

את האשה מאפגניסטן
מלופפת עדין במתכת אזיקיך,
צווארך הם חונקים,
ללא אויר לנשימה –
ללא מזור לנשמה,
ועודך כמהה
בעודך תמהה
היכן הם
החיים?
ברוך שלא עשיתני אשה אפגנית!



כתוב על דמות מעשה ידיה של המחברת, שמציגה אישה מערבית ואפגנית *

Пнина Альбин-Эйгенфельд

Спасибо, что не создал меня афганкой

Спасибо, что Ты создал меня
Женщиной-творцом,
Покоряющей стены любознательности,
Амбиций и свободы,
Взлетающей ввысь.

А ты, афганка, моя гендерная сестра,
Стоящая по мою правую руку,
Была рождена в жестоком, отчужденном мире,
Далеком от моего,
Закутанная, зажатая,
С красивыми волосами и лицом,
Покрытыми черной буркой,
Сквозь узкие прорези которой
Выглядывают погасшие глаза,
Умоляющие об освобождении,
Независимости, самореализации.

Ты – афганская женщина,
Бряцающая сталью своих оков,
Лишающих твое дыхание воздуха,
А твою душу – бальзама,
Все еще вопрошающая:
Где она – жизнь?

Спасибо, что Ты не создал меня афганкой!

* Написано о самодельной фигурке автора, изображающей западную и афганскую женщину.

חנה קדוש בן ברוך גשר וקשר טבעי

מה לגשר שנוצר מקשר שרשים,
שרשי אוויר מעל לנהר, בידי אדם?
ומה לקשר שצמח בימים קשים
והפך ממפולג לקשר דם?

מה למחשבה "החוצה גשרים",
המפליגה בחלומות ושנות אור,
לקשר שנרקם בין השירים
הכתובים על דור ודור?

...ויש כי הגישור ממחשבה אל לב
יתהדק כקשת לא רגעית,
יחבר כבים, אדוה לגל קרב
ואוצר מעמקים לאיזון אדמה טבעית.

Хана Кадош бен Барух

Мост и естественная связь

Что делать мосту, созданному из переплетений
Корней и воздуха, что над рекой, в руках человека?
Что делать со связью, возникшей в трудные времена,
Превратившейся из разобщенной в кровную?

Что делать с мыслью, «переходящей мост»,
Уносящейся в мечтах на много световых лет вперед,
О связи между стихами,
Написанных о каждом и каждом поколении?

Бывает, что соединение мысли и сердца
Станет постоянной радугой,
Вольется пеной в каждую прибывающую морскую волну,
И тогда подземные клады взойдут на поверхность.

חניטה גוטבלאט כל עולמי

בדרך לאמעריקע
הופכת האניה לכל עולמי

חברותיי לנסיעה נטשו אותי בפתח האניה
נרתעות מהצפיפות המצחינה
ואחוזות געגועים לחיים שהיו לנו באוקראינה

בתוך הצפיפות
והמולת דיבור בלתי פוסקת ובלתי מובנת
אני חוברת לאם וילדיה,
כמעין אחות גדולה, מוגנת, במשך שמונת ימי הנסיעה.

היו ימים שגיששנו את דרכינו בין ערפלים צפופים
שעטפו את האוקינוס האטלנטי,
מלווים בקולו העגום של צופר האניה
ובהידהודי צופרים של אניות בלתי נראות

היו ימים שבהם סדקי שמש פתאומיים
הבזיקו מתוך העננים.
צורותיהם המשתנות
מהפנטות אותי
בעודי ישובה על הסיפון.
רגע סוסים דוהרים
רגע להקות ציפורים
רגע שרשרת הרים מזדקרת לנגד עיני
רגע בנינים ומגדלים נבנים
שמחכים לי מרחוק
נמתחים ונשטחים באיטיות לכדי

גשר צבעוני שמוביל אותי
לשער של די גאלדענע מדינה.

Ханита Готблатт

Весь мой мир

На пути в Америку
Корабль стал всем моим миром.

Мои подруги расстались со мной у трапа,
Напуганные зловонной теснотой
И охваченные тоской по жизни,
Что была у нас в Украине.

В этой давке
И непрерывном, и непонятном гуле голосов
Я примкнула к матери с детьми,
Словно к старшей сестре,
На время всего восьмидневного путешествия.

Были дни, когда мы прокладывали себе путь
Сквозь густые туманы,
Окутывающие Атлантический океан,
Сопровождаемые мрачным звуком корабельного гудка
И отзвуками гудков других, невидимых, судов.

Бывали дни, когда случайные лучи солнца
Вспыхивали среди туч,
Их изменяющиеся формы
Завораживали меня,
Сидящую на палубе.

То мчащиеся кони,
То птичья стая,
То горная гряда.
И вдруг – высокие здания и башни,
Издали ждущие меня.

Цветной мост, приводящий меня
В заветную страну.

פרלה אהרוני הכהן גשרים

בצל נהר עמוק, בליל הלילה.
בין גשרים יפים, גשר עץ ישן.
בין ענפים, מסתתר הירח.
הציור נפתח, כמו ספר קסום ורך.
נשמע צליל שיר ישן נושן.
כמו יין משובח, לוגמים את הצליל.
בשקיעת האדמה, נצפה בגשרים.
כמו בסיפורי אגדות.
על הגשר נמתח חוטים.
ניפגש בדרכים, גשר במציאות מקוננת.
צלצולי צעקות כמו שיר ברוח.
כמו בין הגשרים שבחיינו.
בקצה העולם על גשר ענק,
נפגוש חלומות נוביל מדרך לדרך.
מצעד מסע לא ידוע, בו אנו נצעד.
כל העולם כולו גשר צר מאוד,
והעיקר לא לפחד כלל.

Перла Аарони аКоэн

Мосты

В тени глубокой реки, темной ночью,
Меж красивых мостов, старый деревянный мостик.
Меж ветвей скрывается луна.
Рисунок открывается, словно старая, мягкая, волшебная книга.
Слышатся звуки старой-престарой мелодии.
Ее впивают, словно выдержанное вино.
Из земляного оврага понаблюдаем за мостами,
Словно в сказке.
По мосту тянутся нити.
Встретимся в пути, в элегической реальности.
Отзвуки криков – как песня на ветру.
Как мосты в нашей жизни.
На окраине света – огромный мост.
Встретимся с мечтами, перейдем от тропы к тропе
Неведомыми путями, по которым идем.
Вся Вселенная – очень узкий мост.
Главное – ничего не бояться.

Валентина Бендерская

Плата

*«Все почести будут земные,
Вот только не будет меня».*

(Л. Колганов)

Трясёт осина предо мной
Своими медяками,
А ты отдал свой золотой,
Чтоб встретиться с веками.

Ты был не жаден: на распил
Давал своё богатство,
Свой неуёмный, страстный пыл
На нужды поэтбратства!

И братья брали, не стыдась,
И сёстры не стыдились...
Лишь непорочна наша связь,
Мы волюшкой кормились,

Несли безропотно кресты
В желанье обоюдном
Пронзить века, свести мосты
На поприще прилюдном.

Стоят мосты, звучат стихи,
Разносит песни вьюга,
Но нет тепла твоей руки,
Тебя – моего друга.

ולנטינה בנדרסקי

תשלום

"כל התהילות עלי ארץ תהיינה,

רק אני לא אהיה".

(ל. קולגנוב).

מרשרשת הצפצפה לפניי

במטבעות הנחושת שלה,

ואתה מסרת את מטבע הזהב שלך

כדי להיפגש עם הדורות.

לא היית קמצן:

נותן היית את עושרך עד כדי "ניסורו",

את מזגך הבלתי מרוסן והסוער

מקדיש היית למען אחוות המשוררים.

והאחים לוקחים היו ללא כל מבוכה

והאחיות לא התביישו...

והיחיד הנקי מחטא היה קשרנו,

ניזונים היינו מהחירות.

נשאנו הצלבים מבלי ללון

ברצון ההדדי

לפלח הדורות, לבנות הגשרים

בתחום החשוף לעיני אנשים.

עומדים הגשרים, נשמעים השירים,

מפזרת את צליליהם סופת השלגים,

אך חום ידך איננו,

אתה חסר, חברי.

תרגום: רות קרוטקוב

Виктория Левина

Монастырь Драгомирна

Монастырь Драгомирна. Скорее, на крепость
Он похож, чем на церковь. Свидетель веков.
Анастасием Крымкой написана летопись
И заложена в книги ученья основ.

Этот колокол синий, что русским солдатом
На его сбереженья задуман в бою,
Был отлит украинцем, живущим когда-то
В этом буйном Сучавском конфликтном краю...

Эти фрески и книги, и толстые стены.
Этим кованым медным порталом на вход
Шелестели века, и гряда поколений
До сих пор к дивным фрескам старинным идёт.

Я тихонько зайду. Я – других менестрелей
От Танаха пустынного созданный вид.
Здесь, за росписью стен обновлённых, на теле
Первозданной звездой проступает Давид.

С полуночным таксистом из Яссы в Сучаву
Добирались. Здесь – камня надвратная статья.
Две румынских лошадки на входе сучали,
Предлагая вокруг за пятак покатать.

ויקטוריה לויין מנזר דרגומירן

מנזרו של דרגומירן. דומה יותר לטירה
מאשר לכנסייה. הוא עֵד המאות.
דברי הימים כתובים בידי אנסטסיי קרימקוי
וכלולים בספר לימוד הבסיס.

הפעמון הכחול הזה, שחייל רוסי
תכנן בנייתו על חשבון חסכוניותו בעת קרב,
ניצוק על-ידי אוקראיני שחי פעם
באותו אזור סוצ'אבה סוער ורווי קונפליקטים...

התמשיחים והספרים הללו, והקירות העבים.
בשער הנחושת הערמומי הזה המוביל אל הכניסה
רישרשו המאות, ורכס הדורות
הולכים עד היום אל התמשיחים הנפלאים והעתיקים האלה.

ואכנס בלאט. שייכת אני למשוררים-זמרים אחרים
שיצאו מהמראה המדברי של התנ"ך.
כאן, מעבר לציורי הקיר המחודשים, על הגוף
בכוכב בראשית מופיע דוד.

עם נהג המונית בחצות מיאשי לסוצ'אבה
עשינו דרכנו. כאן – האבן המתנשאת מעל השער.
שתי סוסות רומניות השתעממו בכניסה
והציעו להסיע אותנו בסיבוב תמורת מטבע שערכה חמש פרוטות.

תרגום: רות קרוטקוב

Екатерина Кордюкова

Течение

От детей до стариков
Сложен мост из лепестков,
И по этому мосту
Дети бегают в мечту,

За туманами реки
Ходят в детство старики –
Всё и хрупко, и легко
На мосту из лепестков.

А меня несет вода
По теченью в никуда:
Нет ни дна, ни берегов,
Ни моста из лепестков.

יקטרינה קורדיוקוב

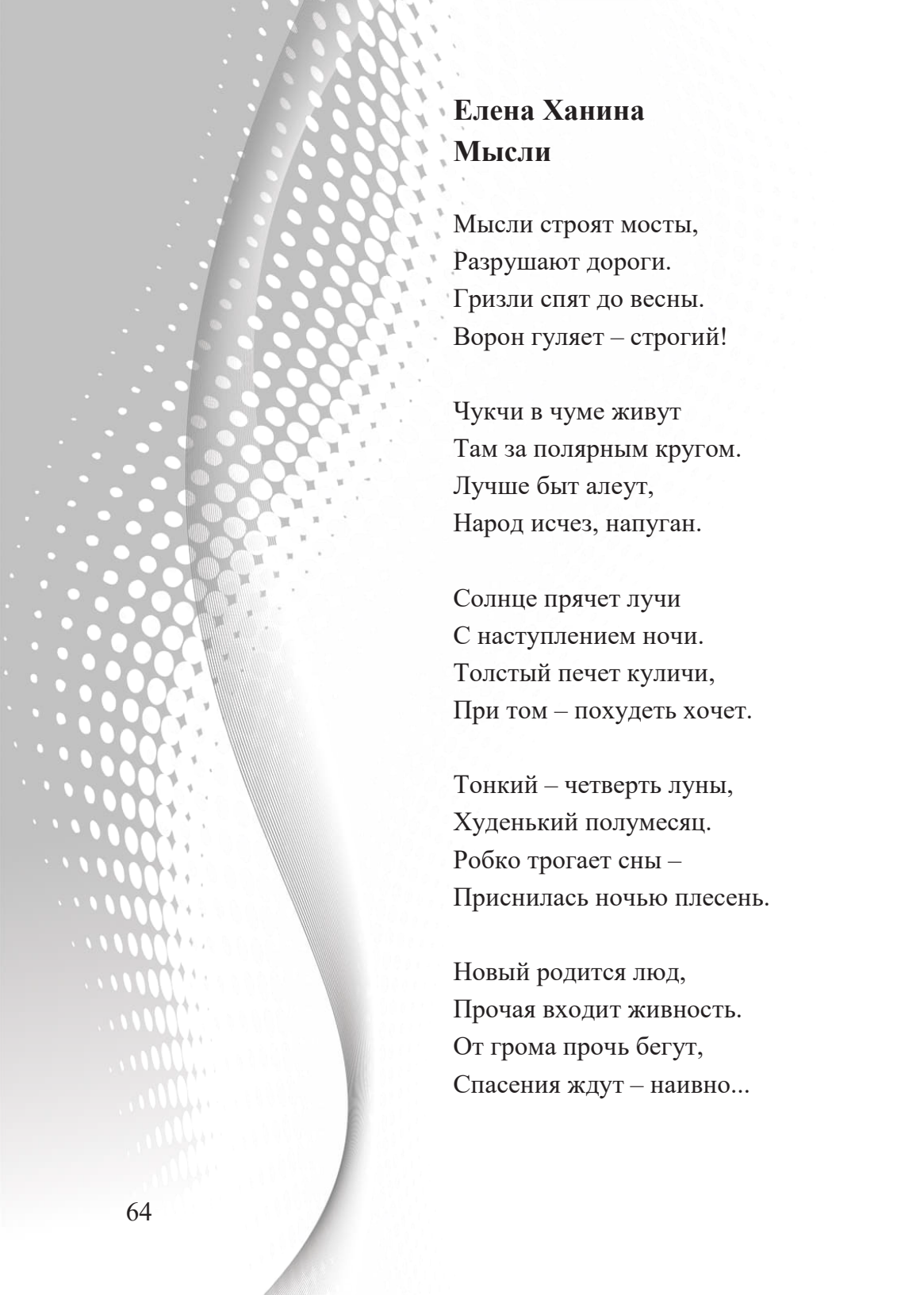
זרם

מטף עד לזקנים
ישנו גשר המורכב מעלי כותרת,
ועל הגשר הזה
רצים ילדים אל החלום,

מעבר לערפילי הנהר
מהלכים הזקנים אל הילדות -
הן בשבריריות והן בקלילות
על הגשר מעלי כותרת.

ונושאים אותי המים
בזרם אל "השום מקום":
אין קרקעים ואין חופים
ואין גשר מעלי כותרת.

תרגום: רות קרוטקוב



Елена Ханина

Мысли

Мысли строят мосты,
Разрушают дороги.
Гризли спят до весны.
Ворон гуляет – строгий!

Чукчи в чуме живут
Там за полярным кругом.
Лучше быт алеут,
Народ исчез, напуган.

Солнце прячет лучи
С наступлением ночи.
Толстый печет куличи,
При том – похудеть хочет.

Тонкий – четверть луны,
Худенький полумесяц.
Робко трогает сны –
Приснилась ночью плесень.

Новый рождается люд,
Прочая входит живность.
От грома прочь бегут,
Спасения ждут – наивно...

Прятать себя в песок
Под развесистым дубом.
Рядом лес пересек
Суслик в серенькой шубе.

Люди тоже бегут,
Прячась за счетом в банке.
Труден последний тур
Даже в прекрасном замке.

יילנה חנין מחשבות

מחשבות בונות גשרים,
מחריבות דרכים.
דובי הגריזלי ישנים עד האביב.
העורב מטייל – הוא כה חמור סבר!

בני העם צ'וקצ'י חיים במאהל,
שם, מעבר לחוג הארקטי.
כבר עדיף ההוואי של שבט האלאוט,
העם נעלם, הוא נבהל.

השמש מסתירה קרניים
עם בוא הלילה.
השמן אופה לחם פסחא מתוק
עם זאת רוצה הוא לרזות.

רזה הוא רבע הסהר,
מחצית לבנה דקיקה.
נוגעת היא בחלומות בהיסוס,
הופיע העובש בחלום.

יוולדו אנשים חדשים.
נכנס שאר החי.
מהרעם הלאה בורחים,
מצפים לישועה בתום.

להחביא עצמך בחול
תחת עלוותו הפרושה של עץ האדר.
קרוב לשם חצה את היער
סנאי הערבה במעיל פרווה אפרפר.

גם האנשים רצים,
מתחבאים מאחורי חשבון הבנק
קשה הוא השלב הסופי
אפילו בארמון נהדר.

תרגום: רות קרוטקוב

Илана Городисская

Сжигание мостов

Свои мосты сжигая за спиной,
Саму себя стираю отовсюду:
Одноразовой пользуюсь посудой,
Опустошаю стол рабочий свой.

Уж непричастна к мóроку существ,
Что наполняют эту обстановку,
И с тем из них свершаю рокировку,
Кому вручу запас моих наследств.

А ведь была когда-то не такой!
Моих мостов остовы сохраняла,
И состраданья ложного искала,
Не в состоянии справиться с тоской.

Теперь вся сплошь, как ломаный бетон,
Не устыдась конструкции дешевой,
Гляжу на брешь холодною душою,
Очередной твердя надежде: «Вон!»

אילנה גורודיסקי שריפת הגשרים

בעודי שורפת את גשריי מאחורי גבי,
אני מוחקת את עצמי מכל מקום:
משתמשת בכלים חד-פעמיים,
מרוקנת את שולחן העבודה שלי.

כבר אינני שותפה לטירחת הייצורים
הממלאים את הסביבה הזאת,
ומבצעת הצרחה עם אותו אחד מהם
אשר לו אמסור את שארית ירושותיי.

והרי פעם הייתי אחרת!
שומרת הייתי על עמודי התווך של גשריי,
והייתי מחפשת חמלה מזויפת,
משום שלא יכולתי להתמודד עם התסכול.

כעת, כל כולי כמו בטון שבור
בלי להתבייש במבנה הזול
אני מביטה בבקע בנשמה קרה,
וחוזרת ואומרת לתקווה הבאה בתור: "החוצה!"

Максим Сафиулин

Мосты от сердца к сердцу

Построим мосты покрепче,
Построим от сердца к сердцу,
Чтоб всем нам жилось полегче:
И взрослому, и младенцу.

Раскроем объятия шире,
Посмотрим на жизнь иначе,
Чтоб мира хватало в мире,
И каждый бы стал богаче.

Богаче не материально,
А нравственно и духовно!
Нет, строить мосты – нормально,
Нелепо – красть ночью брёвна.

Один этот мост построит,
Другой этот мост разрушит.
Но всё же, поверьте, стоит
Мир делать чуть-чуть, но лучше.

Мосты так необходимы,
Но с точностью ювелира.
Чтоб были бы все едины
В одном – уваженьи мира!

Построим мосты покрепче,
Построим от сердца к сердцу,
Чтоб всем нам жилось полегче:
И взрослому, и младенцу.

מקסים ספיולין גשרים מלב אל לב

נבנה גשרים חזקים,
נבנה אותם מלב אל לב,
שיהיה לכולנו קל יותר לחיות:
הן למבוגר והן ליילוד.

נרחיב זרועותינו בחיבוק גדול יותר,
נביט בחיים במבט אחר,
כדי שיהיה מספיק שלום בעולם
וכל אחד יהיה עשיר יותר.

עשיר יותר לא מהבחינה הגשמית,
אלא המוסרית והרוחנית!
לא, לבנות גשרים – זה נורמלי,
מגוחך לגנוב בולי עץ בלילה.

אחד יבנה הגשר הזה,
אחר יחריב הגשר הזה.
אך בכל זאת, האמינו לי, כדאי
להפוך את העולם – גם אם במעט – לטוב יותר.

הגשרים כה חיוניים,
אך צריכים הם להיבנות בדקדקות ידי תכשיטן.
לו יהיו כולם אחידים
בדבר האחד – בכבוד לעולם!

נבנה גשרים חזקים,
נבנה אותם מלב אל לב,
שיהיה לכולנו קל יותר לחיות:
הן למבוגר והן ליילוד.

תרגום: רות קרוטקוב

Татьяна Бадакова

Незнакомка

Кто же ты, милая Незнакомка,
Что сердце волнуешь моё в ночи?
Приходишь в образе, сотканном тонко
Мириадами звёзд на Млечном пути.

Я – Ева. Первая. Я – «Живая».
Вера Адама, его же и грех.
Я – Ева. Праматерь Земли и Рая,
Мой род и поныне – колыбель для всех.

Я – Тара. Богиня. Свет и «Звезда».
Я – Будды Сострадания слеза.
Вижу боль и спешу на помощь всегда.
Быть воплощеньем благ велят Небеса.

Я – Гала. Айседора. Я – Жанна.
Белла. Йоко. Беатриче. Анна.
Я – Натали. Алиса и Полина,
Джувьетта. Лилия и Я – Марина.

Я – Тайна. Никем не развенчана.
Мне время отпущено – Вечное.
Иду по Земле Святая. Грешная.
Мне имя ввек завещано – Женщина.

טטיאנה בדקוב הל-א-מוכרת

מי את, הל-א-מוכרת החביבה,
המפעימה את לבי בלילה?
את באה בדמות הרקומה בעדינות
מאין ספור כוכבים על שביל החלב.

אני היא חווה. הראשונה. אני – "חיה".
אמונתו של אדם, וגם חטאו.
אני היא חווה. אם הארץ וגן העדן,
מיני, עד היום הזה, הוא עריסה עבור כולם.

אני היא טָרֶה. אֵלֶה. האור ו"הכוכב".
אני היא דמעת החמלה של הבודהה.
אני רואה כאב וממהרת לעזור תמיד.
על היותנו התהוות הטוב זו מצוים השמיים.

אני היא גאלה. איזדורה. אני – ז'אנה.
בלה. יוקו. ביאטריצ'ה. אנה.
אני – נטלי. אליסה ופולינה,
ג'ולייט. ליליה ואני – מרינה.

אני – הסוד. שאיש לא מיגר.
הזמן שהוקצב לי נצחי.
פוסעת אני על הארץ, קדושה. חוטאת.
השם שהוענק לי לנצח – אישה.

תרגום: רות קרוטקוב

Ольга Фокина

Мост нашей надежды

Зачем нас делят на границы,
Культуры, род и языки?
Мы все – Вселенной единицы
И все – судьбы выпускники.
Постройте мост, не разрушая,
К единству близких и родных.
Вот в этом миссия большая,
Уроки жизни на пути.
Не разрушайте мост обидой.
Ведь месть с враждою ни к чему.
Добро, прощенье – в этом силы.
И страшно жить по одному.
Постройте мост. И шаг навстречу
Поможет многое понять:
Победы гаснут, словно свечи,
Когда нам некого обнять.
А ты иди, ладонь в ладони.
Мосты не нужно разводить.
Пусть не похожи... Только болью
Навеки нас соединил
Тот мост, что дарит нам надежду.
Тот мост, что нас объединит.
Не рушьте мост, идя навстречу
Большому миру и любви.

אולגה פוקין

גשר תקוותנו

לשם מה מחלקים אותנו לגבולות,
תרבויות, מוצא ושפות?
כולנו יחידות היקום
וכולנו בוגרי הגורל.
בנו גשר מבלי להרוס אותו,
למען אחדות הקרובים ובני המשפחה.
הנה בכך המשימה הגדולה,
שיעורי החיים שבדרך.
אל תהרסו הגשר בעלבון.
הרי הנקמה עם העוינות הן חסרות תכלית.
הטוב, המחילה, בהן טמונים הכוחות.
ומפחיד לחיות כל אחד לחוד.
בנו גשר. וצעד לקראת האחר
יעזור להבין רבות:
הניצחונות כבים כמו נרות
כשאין לנו את מי לחבק.
ואתה לך, יד ביד.
גשרים אין צורך להפריד.
גם אם איננו דומים... רק בכאב
לנצח יחבר בינינו
אותו הגשר, המעניק לנו תקווה.
אותו הגשר שיאחד אותנו.
אל תהרסו את הגשר בעודכם פוסעים לקראת
השלום הגדול והאהבה.

תרגום: רות קרוטקוב

Наталья Козловская

На мосту близ Толедо

Ты ведь изгнан был, помнишь? Не вернемся сюда мы.
Эпизод мы всего лишь разыгравшейся драмы.
Почему ж ты, как дома, где нам вовсе не рады.
Но до боли знакомы плит могильных ограды.
И пленяет фламенко пляской яркой и страстной.
И натянуты нервы у гитары испанской.
И без помпы, без фальши ощущение такое,
Словно жил ты здесь раньше и не ведал покоя.
На мосту близ Толедо не найдутся ответы.
Только ветер доносит дробный стук кастаньеты.
Ты ведь изгнан был, помнишь? Не вернемся сюда мы.
Эпизод мы всего лишь неоконченной драмы.

נטליה קוזלובסקי על הגשר בקרבת טולדו

הרי היית מגורש, אתה זוכר? לא נשוב עוד לכאן.
איננו אלא סצנה מתוך דרמה שהתחוללה.
מדוע זה אתה חש עצמך כמו בבית, במקום בו כלל לא שמחים בנו.
אך עד כאב מוכרות גדרות לוחות הקברים.
ושובה הפלמנקו במחול הבוהק ומלא התשוקה.
ומתוחים עצבי הגיטרה הספרדית.
וללא התפארות, בלי זיוף, התחושה היא
כאילו שחיית כאן פעם ולא ידעת מנוחה.
על הגשר בקרבת טולדו לא תמצאנה תשובות.
רק הרוח נושאת עימה ניקושות קטועות של קסטנייטה.
הרי היית מגורש, אתה זוכר? לא נשוב עוד לכאן.
אנחנו רק סצנה מתוך דרמה שלא נגמרה.

תרגום: רות קרוטקוב

**Ранняя и юношеская
поэзия**
שירת בוסר ונעורים

פרלה אהרוני הכהן

חם וצעיר

קולות בוסר נשמעים.
ברקע מילים מתנשפות,
חולמים בשירה ובקול רך.
נוגעים בלב עמוק.
בנעורים יש אהבה וסבל.
אהבת נעורים לא נשכת
בדומה לסוכרת נעורים.

שירת בוסר עם נעורים
עוסקת בצעדים ראשונים של מחאה
כך היא האהבה השורפת
אפילו כשנפרדים
שירת בוסר ונעורים
נשארת כמו גוש חם בחורף קר.

הדמעות של תקווה.
מהן כל מילה פורחת.
שירת הבוסר
שירת הנעורים
הן שם יהיו תמיד לנצח.

Перла Аарони аКоэн **Молодой и горячий**

Слышны незрелые голоса.
На фоне вздыхают слова,
Грезящие о поэзии и мягком голосе.
Западающие глубоко в сердце.
В юности есть любовь и страдание.
Первая любовь незабываема,
Подобно детскому диабету.

Ранняя поэзия вместе с юностью
Делает первые шаги протеста.
Такова она, жгучая любовь.
Даже при расставании
Незрелая, юношеская поэзия
Остается, как теплый комок в холодную зиму.

Слезы надежды.
Из них вылетает каждое слово.
Поэзия незрелая,
Поэзия юная
Останутся там навсегда.

פנינה אלבין-אינגפלד כתיבה

מציירת לכם חוייה
לא במכחול וצבעים
על קנווס,
כותבת לכם ציור,
יוצרת במילים עיטור,
תוך קשירת אות לאות כבסיפור
בריאת העולם.

מאיירת בשורות קצרות
ומבעד תריסי השורות
מבליחה השראה
במילות שירה.
האם החיבה למילים היא
יתרון,
חסרון,
או אולי
סתם
שגעון?

Пнина Альбин-Эйгенфельд

Письмо

Рисую вам переживание
Не кисточкой и красками,
Не на холсте,
Я пишу вам картину,
Создаю из слов контур,
Привязывая слово к слову, как в притче
О сотворении мира.

Иллюстрирую короткими строчками
И через их жалюзи
Блещу вдохновением
Посредством поэзии.
Является ли страсть к словам
Преимуществом,
Недостатком
Или просто
Сумасшествием?

רוברט גרנטין עשור

הכל נשאר
כמו כשעזבתי
ויכול להיות
שלא הייתה כלל עזיבה.

התפייסות דיגיטלית
לא מתורגמת לגוף החי
הטיסה שלך, הייתה דימוי
למצב קר, וחסר סיכוי.

חלפה שנה
שהתחילה בנשים.
והנשים חלפו, לא חיכו
לתחילת עשור חדש.

הכל נשאר
והנה חזרתי לכלל
העזיבה הייתה
רק אובייקט בחלל.

Роберт Грантин

Десятилетие

Все осталось,
Как я оставил, уходя.
И, может быть,
Вовсе не было ухода.

Виртуальное примирение
Не передается живому организму,
Твой полет был подобием
Холодной и безнадежной ситуации.

Минул год,
Начавшийся с женщин;
Женщины проходили, не ожидая
Нового десятилетия.

Все осталось.
И вот я вернулся.
Мой уход был
Лишь космическим объектом.

חנה קדוש בן ברוך לגעת במהות

שוב הלכתי אתך בין פרחי השדות
וצעדתי מולך "אלהים רב-תודות",
שוב הקסמתי ממך כבקסמי אגדות
אתה נראה לי כולך כחידת החידות.

ממרומי הענן את שוחה עמדי
אם תרצי לנשקני עד לא ידעתי מעודי,
תתקדמי לעברי בקצבה של הרוח,
על אותו הענן נתרגע וננוח.

כמבט משתקף מצלילות הימים
שינוי ומזוג בין קרים לחמים.
כתכולה עטופה, כפרווה על הלב,
כך נחנך הרגש בין כואב לאוהב.

אהבה שכולה פריחה וזריחה
וטמונה בה יופיה, עומקה וכוחה,
כי אם נקפוץ מגבוה אל גלי השגרה,
את אותה הרגשה, נקפלה, נשמרה.

Хана Кадош бен Барух

Прикоснуться к сущности

Снова я с тобой иду между полевых цветов,
И шагаю перед тобой, словно Бог Всеблагий.
Снова я заморожена словно в сказке.
Ты весь кажешься мне загадкой загадок.

На высоте облаков ты плывешь со мной вместе.
Если хочешь – целуй меня до беспамятства,
Приблизься ко мне на крыльях ветра,
Мы на облаке успокоимся и отдохнем.

Как отражение взгляда в прозрачности лет –
Соединение между холодным и горячим,
Как завернутый в меха на сердце багаж –
Так зародилось чувство между болью и любовью.

Любовью, что вся, как цветение и рассвет,
И в которой запрятаны красота, глубина и сила.
Ибо если мы спрыгнем с высоты в волны обыденности,
То сложим и сохраним то чувство.

חניטה גוטבלאט

ענפים ערומים
נשרטים על גבי שמים מוצקים
ואני בלבד
רואה איך
נפגשים
ענפים מרותכים
היטב
על ידי שמש חורפית
ונטויים לקור
עשוי מנטיפי קרח מתפוצצים.
ואני בלבד
יכולה לראות איך נפגשים
חום וכחול.

Ханита Готблатт

Голые ветки
Царапают жесткие небеса.
И только я одна
Вижу, как
Встречаются
Ветки, хорошо разогретые
Зимним солнцем
И сотканные в паутину
Из взрывающихся ледяных сосулек.
И только я одна могу видеть,
Как встречаются
Коричневый и голубой цвета.

יפה חכמון סוויסה הבטתי בשמש

הבטתי בשמש כשפני זוהרות
בירכתי אותה בברכותי החמות
עיני מקרניה מסנוורות
עד דמעות
לחיי לוחטות ואדומות

אמרתי לשמש
"הביטי בילדה שלפניך
אנא
עטפי אותה בקרניך"
בקשתי מהשמש שאלי תחיך
ואז יעלם
המר שבחך.

Яфа Хакмон Свиса Я взглянула на солнце

Я взглянула на солнце со светящимся лицом,
Тепло благословила его,
Его лучи ослепили мои глаза
До слез,
Мои щеки горячи и красны.

Я сказала солнцу:
«Взгляни на девочку, что перед тобой.
Пожалуйста,
Обними ее своими лучами».
Я попросила солнце улыбнуться мне,
Чтобы исчезла
Горечь, что во рту.

Алина Колодяжная Всадник смерти

Во имя зла
Я посвящаю тебе душу,
О бог земной,
О бог страданий и грехов.
В ту ночь,
Когда глаза искали сушу,
Я жалостно просил
О помощи богов.
Но отозвался ты лишь,
Ангел мой хранитель.
В душе погас огонь,
Родилась тьма.
Ты друг и враг,
Предатель и спаситель.
А кровь для договора
Пролилась сама.
Шептал мне дождик:
«Мне тебя не жалко»,
Лаская парус
И разбитые мечты...
От корабля
Остались только палки,
Остался от надежды
Только ты...

Ты появился,
Спас меня от бездны,
Ты ослепил
Сиянием огня.
Я за тобой погнался
В рай небесный,
Но оказался ад, он
Для меня.
Во имя зла
Я посвящаю тебе душу,
О демон смерти,
Властелин судьбы.
В ту ночь,
Когда добрался я до суши,
Почувствовал я
Вечный вкус борьбы,
Теперь я воин,
Ангел тьмы и боли.
За кровь других
Пылаю я в огне.
Я приношу тайфун,
Сжигаю поле.
Я всадник смерти,
Покоряйтесь мне!

אלינה קולודיאז'ני פרש המוות

בשם הרע
את נשמתי הבטחתי
לך, הו אל ארצי,
אל כל החטאים,
בליל ההוא
כשיבשה חיפשתי,
פיללתי לעזרה
בפני כל האלים.
אך רק אתה,
מלאך שומר, הגעת,
אש בליבי כבתה,
חושך נולד,
הצלת כחבר
אך גם בגדת,
אבל הדם שלי
נשפך לבד.
מטר לחש לי
"לא צר לי עליך"
ובליטוף קרע
את המפרש,
כל שנותר הוא
גורלי שבידיך
ואלומה של אור
מהפנס.

ממצולות הים
אותי הצלת,
סינוורת את עיני
באש חמה,
הלכתי אחר־ך
לגן עדן –
הגעתי לשאול
על פני האדמה.
בשם הרע
את נשמתי הבטחתי
לך, הוֹ שֵׁד המוות
מלך הגורל,
בליל ההוא
ליבשה הגעתי,
עודני חי,
עודני מקולל.
כעת אני לוחם,
אביר הרשע,
באש שורף
כל נשמה שוטה,
אני פרש המוות,
שֵׁד הסבל,
לכן השתחוו לי
בני תמותה.

תרגום: אלינה קולודיאז'ני

Ася Рейдерман

Раньше звезды светили в окошки глаз моих ненавидящих.
Теперь же поехала крыша у мозга –
Можно очки выбросить.

Накрылась защита. Прятаться негде!
Горстка обломков и пепла.
И звезды ворвались прямо и честно,
Не спрашивая: можно ли?

Открылись просторы.
И небо, и небо –
Я пропаду здесь без вести.
А раньше стирала душу в грязном
Ведре своего неверия.

А раньше мир был маленький-маленький,
Размером с дверную щелочку.
И я пробиралась глухими тропами,
Только б ни с кем не встретиться.

Всё было не так. И всё было мелким.
А может, его и не было.
И тонет ведёрко во сне моём детском.
А душа – сушит крылья на дереве.

מקודם הכוכבים זרחו הישר לחלונות עיניי הלא-רואות והשונאות.
עכשיו המוח שלי נדפק –
אפשר לזרוק את המשקפיים.

ההגנה התבטלה. אין איפה להסתתר!
הכל סביב ערימות של שברים ואפר.
והכוכבים התפרצו ביושר ובכנות
מבלי לשאול: האם מותר?

נפתחו האופקים.
והשמים, שמים –
אני אלך כאן לאיבוד.
והרי מקודם כיבסתי את נשמתי
בדלי מלוכלך של חוסר אמונתי.

והרי מקודם העולם היה כה קטן,
בגודל של חריץ המנעול.
ואני גיששתי בשבילים אילמים,
רק על מנת לא לפגוש אף אחד.

כל זה היה לא כך. הכל היה מזערי.
ואולי מעולם לא היה.
והדלי טובע בחלומי הילדותי,
והנפש מייבשת את כנפיה על עץ.

Валентина Бендерская Масада

В земле природы обветшало,
Покрытой пылею веков,
В расщелине години шалой,
С прозреньем веры запоздалой
Утихли натиски врагов.

Солёно-горькая водица,
Разлом заполнив до краёв,
Туркизом призрачным искрится,
Манит, но ею не напиться,
Не напоить земли покров.

В сей чаше ветры одичали,
Здесь ненасытная беда
Со злом трагедию зачали,
Здесь слёзы высохшей печали
Окаменели навсегда.

ולנטינה בנדרסקי

מצדה

באדמת הטבע המתפורר
המכוסה באבק של מאות השנים,
בפתח המערה של השעה השובבה,
עם פתיחת העיניים של האמונה המאוחרת,
פסקו ההתקפות של האויב.

המים המלוחים-מרירים
מילאו את השקע עד גדותיו,
נוצצים בתורכיז כמו חזיון,
קוראים אליהם, אך אינם ניתנים לשתייה,
ולהשקיית הקרקע.

בגביע הזה משתוללים הרוחות הפראיים,
כאן הצרה הבלתי-שבעה
יחד עם הרוע הולידו טרגדיה.
דמעות העצב שהתייבשו
התאבנו לתמיד.

Елена Ханина

Я плачу, мой любимый...

Я плачу, мой любимый, да, я плачу
О том, что для тебя так мало значу!
Волна все круче, силы на исходе,
Растет гора обид и невезений.
Шепчу благословение природе,
Ловлю дождинки в воздухе осеннем.
Я плачу, жизнь растаяла, как льдинка,
А для тебя я – шапка-невидимка.
Исправно отправляться на работу,
Читать стихи взахлёб, когда за полночь.
То замерзать, то обливаться потом,
И некого в беде позвать на помощь.
Я знаю, жизнь моя из суррогата,
Но я ли в этом, милый, виновата?
Быть замкнутой, беспутной и печальной,
Любить друзей, кого-то ненавидеть,
С другим делить супружескую спальню,
Всю жизнь пытаюсь чувств своих не выдать.
Я плачу, мой любимый, да, я плачу
О том, что все могло бы быть иначе.

ילנה חנין אני בוכה, אהוב שלי...

אני בוכה, אהובי, כן, אני בוכה,
על כך שאני שווה בשבילך כה מעט!
הגל הינו יותר ויותר גבוה, כוחותיי אוזלים,
הר העלבונות והמזל הרע עולה.
לוחשת ברכה לטבע,
תופסת את טיפות הגשם באוויר הסתווי.
אני בוכה, החיים נמסו, כמו גוש קרח,
ואני בשבילך – כמו כובע בלתי-נראה.
זה תקין ללכת לעבודה,
לקרוא שירים בשקיקה, כשכבר אחרי חצות.
לקפוא מקור, או לסרוגין להשטף בזיעה,
ואין למי לקרוא לעזרה בצרה.
אני יודעת, חיי הם תחליף לחיים,
אך האם הנני אשמה בכך, אהוב?
להיות סגורה, אובדת כיוון ועצובה,
לאהוב חברים, לשנוא מישהו,
לחלוק חדר-מיטות זוגי עם האחר,
כל החיים לנסות לא לחשוף את רגשותיי.
אני בוכה, אהובי, כן, אני בוכה,
על כך שהכל היה יכול להיות שונה.

Илана Городисская

Две ветки

Две ветки древа старого колышались,
Соприкасаясь свежелою листвою.
Во вздохах ветра легких им не слышится,
Как ураган рыдает за горой.

Они не верят, хрупкие, беспечные,
Скрипя под небом облачным чуть-чуть,
Что вдруг нагрянет буря бессердечная
И станет их со злостью рвать и гнуть.

Росли в соседстве близком, одинокие,
Друг друга столько лет не замечав,
И расцвели любовью жестокою,
Когда столкнуло ветром их стремглав.

И, шелестя зелеными одеждами,
Никак не ждут, что дерево падет.
И так упорно, с ясными надеждами,
С мечтой о счастье смотрят в новый год.

אילנה גורודיסקי

שני ענפים

שני ענפי העץ הישן מתנועעים,
בהיותם נוגעים זה בזה בעלווה טרייה.
אינם שומעים באנקות הקלות של הרוח
איך הסופה מתיפחת מאחוריי ההר.

אינם מאמינים, שבריריים, שאננים,
החורקים מתחת לשמים המעוננים מעט,
שתיכף תבוא הסערה חסרת-הלב
ותתחיל לעקם ולעקור אותם ברוע.

הם צמחו בשכנות קרובה, בודדים,
ולא ראו זה את זה בעיניים שנים כה רבות,
ופרחו באהבה אכזרית
כשהתנגשו בחזקה עם הרוח.

ותוך שהם מתרשרשים בבגדיהם הירוקים,
אינם מצפים כלל שהעץ יקרוס.
ובעקשות כה רבה, עם תקוות בהירות,
עם הכמיהה לאושר מביטים לעבר השנה החדשה.

Лев Калюжный

Дарите женщинам цветы

(Из подслушанного разговора)

Цветы в подарок женщине?.. Зачем?

Ах, это так красиво...

Но, право, ведь не вы совсем растили это диво.

Не вы пролили соль из пор на розы

В грядке-матке,

Не вы пытались на корню подрезать

Стебли гладко.

И кто-то уж совсем не свой,

Свои занозя пальцы,

Заведомо букет чужой

(В обмен на сребренник сквозной)

Отдал вам в ваши пальцы.

Так, может, чуточку себя

Вам лучше бы отдать?

Чтоб в памяти осталась пядь —

Растроганная гладь?

Попробуйте подать ей стих,

Ну, например, как этот:

Он не цветёт, но он живёт

Под взглядом так и этак.

В листочек превратить себя —

Мудрее нет подарка.

Попробуйте! Не будет брать?

Плевать! Себя дарить не жалко.

לב קליוז'ניי
"הביאו לנשים פרחים במתנה"
(מתוך ציטוט לשיחה)

פרחים כמתנה לאישה? בשביל מה?
אחח, זה כל כך יפה...
סליחה, אבל הרי זה לא אתה גידלת את הפלא הזה,
לא אתה שפכת מלח מתוך נקבוביותיך על הורדים
בערוגת הרחם,
לא אתה ניסית לחתוך גבעולים בסמוך לשורש;
ומישהו אחר לגמרי,
תוך שהוא פוצע את אצבעותיו,
שם את הזר הקר בעליל
(בחליפין למטבע כסף)
לתוך אצבעותיך.

אולי עדיף שתתן לה חלק מעצמך?
בשביל שבתוך זכרוןך ישאר הטפח הנוגה –
המשטח החלק הנרעד?
תנסה לתת לה שיר, למשל הזה:
הוא איננו צומח, אך הוא חי
מתחת למבט, כך וכך.
לתפוך את עצמך לדף –
אין מתנה נבונה מזו.
תנסה! לא תיקח?
צפצף על כך! אין זה חבל –
להביא את עצמך כמתנה!

Наталья Козловская

Дождь стучит, как одинокий прохожий.
Но никто не пускает погреться.
Дождь стучит по крыше, как по коже.
Дождь стучит по крыше мне в сердце.
Почему-то в дождь всегда мне грустно,
Будто он смывает все на свете.
Дождь смывает радость, смывает боль.
Кажется мне – он за все в ответе.
Я представила всемирный потоп,
Что бы я спасала, как спасалась?
Что взяла бы я с собою? Ничего.
Разве только дней ушедших радость.
А еще взяла бы я тепло,
То тепло, что люди мне дарили,
Просто так дарили, ни за что,
Не для корысти они добро творили.

גשם דופק, כמו הולך רגל בודד.
אך איש אינו מכניס אותו להתחמם.
גשם דופק על הגג כמו על עורי,
גשם דופק על הגג היישר לתוך ליבי,
משום מה תמיד עצוב לי כשיש גשם,
כאילו הוא שוטף את כל העולם.
גשם שוטף את השמחה, את הכאב,
דומני, הוא האחראי לכל.
דמיינתי לי שיטפון עולמי,
מה הייתי מצילה, איך הייתי מצילה את עצמי,
מה הייתי לוקחת איתי – שום דבר.
אולי רק את שמחת החיים שאזלו.
ועוד הייתי לוקחת את החום,
אותו החום שאנשים נתנו לי,
פשוט נתנו לי תמורת כלום,
הרי לא מתוך רדיפת בצע הם עשו דברים טובים.

Татьяна Бадакова

Если...

Ухожу от тебя,
Ухожу от любви.
Ухожу в неизвестность.
Позади боль и страх,
Позади все цветы.
Позади – неизбежность.
Я открыла себя,
Я открыла весь мир.
Впереди – бесконечность.
Если хочешь –
«Прощай!», если сможешь, прости.
Если, если...
Дай хоть искру огня,
Дай глоточек воды.
Дай надежду!
Если любишь, я – здесь,
Если веришь, верни.
А поймёшь – будем вместе.
Если...

טטיאנה בדקוב

אם...אם...

הולכת ממך,
הולכת מאהבה
הולכת לבלתי-נודע,
מאחוריי הכאב והפחד,
מאחוריי – כל הפרחים,
מאחוריי – הבלתי-נמנע.
גיליתי את עצמי,
גיליתי עולם ומלואו.
ממולי – האינסוף.
אם אתה רוצה, –
"להתראות!", סלח לי, אם אתה יכול.

אם, אם...
תן לי לפחות ניצוץ של אש,
תן לי לגימת מים,
תן לי תקווה!
אם הנך אוהב – אני כאן,
אם הנך מאמין – תחזיר אותי,
אם הנך מבין – נהיה ביחד.
אם...אם...

Ольга Равченко

Я тебя не люблю: что ж такого? –
Ты слышал мои слова.
Повторить их была готова
Я еще и не раз, и не два.
Ты тогда ничего не ответил:
Улыбаясь, смотрел мне в глаза.
Мне казалось, что ты заметил,
Как в сентябрьский погожий вечер
Я впервые тебе солгала.

אולגה רבצ'נקו

אני לא אוהבת אותך: מה בכך? –
שמעת את מילותיי.
הייתי מוכנה לחזור עליהם
לא פעם ולא פעמיים.
לא ענית אז דבר:
הבטת לי בעיניים מחיך.
היה נדמה לי, ששמת לב,
איך בערב נעים אחד של ספטמבר,
רימיתי אותך לראשונה.

Детство
ילדות

אלינה קולודיאז'ני האוסף

יש בי ילדה שאוספת תמונות,
שברי רגעים, ניצני זכרונות,
פיסות לב שבור ודמעות על הכר
וחופן סודות, שעוד רגע נגמר,
אינספור חלומות, שחלקם התגשם,
מילים ללא קול ושירים ללא שם,
שריטות וגלדים, צלקות על הלב,
ימים של שמחה וימים של כאב,
אבק כוכבים ונוצה של עוף חול,
קירות לבנים וצבעים ומכחול,
צלילים ותווים, לחנים, מנגינות,
דקות ושעות, חודשים ועונות,
ספרים, סיפורים, חרוזים, משפטים,
פגישות, נשיקות, חיבוקים, מבטים,
בובות ודובים, טאקי, גולות ועוד -
המון משחקים שאהבתי מאוד.
האוסף רחב, יש המון מה לראות,
כולו מתויק באלפי מגירות
בחדר קטן של עמקי נשמתי
ושם הוא גדל לו ביחד איתי.

Алина Колодяжная

Коллекция

Во мне есть ребенок, она собирает
Игрушки и куклы, и с ними играет.
Она собирает фрагменты моментов
И горсть небольшую всех тайн и секретов,
Разбитое сердце, слезу на подушке,
И сны, что шептала я тихо подружке,
Веселые дни и деньки погрустнее,
Желанья, что сбылись, и те, что имею,
Жар-птицы перо и пыльцу фей из леса,
Поэмы, романы и песни, и пьесы,
Минуты, часы, месяца и сезоны
Она собирает совсем без резона.
Все встречи, объятия, взгляды, улыбки,
Удачи, успехи, огрехи, ошибки,
Пустые холсты, кисти, краски и музы,
Любовные связи, семейные узы.
Коллекцию можно рассматривать долго,
Разложено все аккуратно по полкам,
И в ящиках спрятано, и под подушкой...
В душе моей, там в небольшой комнатушке.

Перевод: Алина Колодяжная

יואב איתמר

דוח מצב

הייתי אני ילד בן שלוש
שאיננו יודע להבחין בין טוב לרע
תלתלים זהובים בראש
פרחים סגולים, אצבעות ירוקות
ים, כפר, רוח קרה.

מישהו מקיש על הדלת
אמא ניגשת לפתוח
הדבר בא ביד מיובלת
הדוור הביא לי אפרוח.

אני מוחץ, מחבק, מלטף וזורק
על קיר, על חלון, על דלת מעץ
מנסה צהוב לבלום ואיננו יכול
כנפיו מרפרפות, ופיו פעור שוב
ושוב הדבר לפתע נחטף מידי
הדוור שם קץ.

הרבה דברים עברו תחת ידי:
שטרות עטים חפצים אהובות אני.
אני מוחץ, מחבק, מלטף וזורק
על דף, לרחוב, הם נושרים כשאני
נכנס לפרדס ובנטיעות קוצץ
אין דוור שישים לכך קץ.

Йоав Итамар

Отчет

Я был трехлетним ребенком,
Не умевшим отличать добро от зла.
Золотые кудри в голове,
Сиреневые цветы, зеленые травы,
Море, деревня, холодный ветер.

Кто-то стучит в дверь,
Мама открывает.
Мозолистая рука кое-что преподносит.
Почтальон принес мне цыпленка.

Я его сжимаю, обнимаю, глажу и швыряю
Об стену, об окно, о деревянную дверь.
Желтый комок пытается убежать и не может.
Его крылья трепещут, его клюв открыт.
И его вдруг выхватывают у меня,
Почтальон положил этому конец.

Много всего прошло через мои руки:
Деньги, пишущие ручки, вещи, возлюбленные.
Я их сжимаю, обнимаю, глажу и швыряю
На лист бумаги, на улицу. Они опадают,
Когда я хожу по полям и обрываю ростки,
И нет того, кто положил бы этому конец.

פרלה אהרוני הכהן ילדות

ילדות, ילדות, ימים יפים,
בבית סבא גרנו, אמי אחי ואני.
משחקים בחוץ, ללא דאגות,
זיכרונות חמים, בלי דאגות.

ילדות, עולם קסום.
דמיון פורח, לב פתוח.
משחקים עם חברים,
גילויים חדשים.
מה יפה היא, הילדות!

בבובות עם חברות שיחקנו
גם בישול, בסירי חמר, מירקות
שתרמו ההורים בשמחה.
תבשילי ירקות, חוויה אמיתית.
עם צחוקים וסיפורים.

גילויים חדשים, הרפתקאות מרתקות.
כל יום הפתעה, חגיגה קטנה.
השנים חלפו, הילדות נגמרה,
הזיכרונות נשארו חקוקים,
חלק קטן ויקר בלב נשמר.

ילדות, עולם קסום.
דמיון פורח, לב פתוח.
גילויים חדשים.
מה יפה היא, הילדות!

Перла Аарони аКоэн

Детство

Детство, детство, прекрасное время.
Мы жили в дедушкином доме: мама, брат и я.
Играли снаружи, без тревог –
Теплые, беззаботные воспоминания.

Детство, волшебный мир,
Расцвет фантазии, открытое сердце.
Игры с друзьями, новые открытия.
Как же оно прекрасно!

Мы играли в куклы с подругами,
В поваров с глиняными горшками
И с овощами, что с радостью давали нам родители.
Овощная похлебка – настоящее лакомство.
Вместе со смехом и разными историями.

Новые открытия, захватывающие приключения.
Каждый день – сюрприз, маленький праздник.
Годы прошли, детство закончилось,
А воспоминания остались впечатанными в душу.
Маленькая и дорогая их часть сохранилась.

Детство, волшебный мир,
Расцвет фантазии, открытое сердце.
Новые открытия.
Насколько ж ты прекрасно!

רוברט גרנטין עור המילה מתקלף מעצמו

הייתי מקלף פצעים
כאלה שפשוט היו,
על העור. מחוספסים
תחילה רק באצבע.

מעלה שולי מכנסיים ארוכים
ממתין עד שלא היו עדים
כשהקליפה נפתחה, התכופפתי:
מה כבר יכול לצאת מתוך עור?

נשארו צלקות שהגלידו
עכשיו כמעט לא נראים
הבנתי שזה אפשרי
אפשר ועור המילה מתקלף מעצמו.

Роберт Грантин
Кожа слов сама слазит

Я сдирал свои раны,
Которые просто были
На шкуре. Шероховатые.
Поначалу – только пальцем.

Задираю свои уличные штанины,
Жду, когда они больше не будут свидетелями того,
Что шкурка отколупалась. Я наклоняюсь:
Что уже может выйти из кожи вон?

Остались зажившие шрамы,
Нынче почти незаметные.
Я понял, что это возможно.
Кожа и слова слазят сами.

חנה קדוש בן ברוך יפו שלנו

יפו של פעם שבה וקוראת לנו,
לילדים הקטנים שבנו,
למשחקי הילדות שלנו,
לערב היפה שכמו אליך שבנו,
לים שנשאר צעיר,
לשמים ביום בהיר.

לעתיקות שמיידי פעם צצות,
לריקודים בעתיקה עד חצות,
למפגשי הכיתות, בקבוצות
ולאותם השירים ששרנו לארך החוף
שהאהבה אליהם, עד אין סוף.

יפו של פעם שבה וקוראת לנו,
למילות השירים שלא נס ליחן,
למאכלים אשר נמסנו רק מריחם,
לרגעים של יופי עוצר מלכת,
לשעון הנושק לשוק הפשפשים,
לשיחות המכרים ולאנשים.

יפו של פעם שבה וקוראת לנו,
לנמרצים שמצאו כמעט את כולנו
ולך יפו, איך לא נאמר לך, תודה
על ימים מהאתמול ולימי המחר
ו"לעולם לא נאמר יהיה מאחר".

Хана Кадош бен Барух

Наш Яфо

Давнишний Яфо снова нас зовет,
Тех детишек, что в нас,
К нашим детским развлечениям,
К тому прекрасному вечеру,
К вечно молодому морю,
К светлым небесам.

К старинным развалинам,
Что иногда всплывают.
К танцам на площади в Старом городе допоздна,
К встречам нашего класса и компашек,
К тем песням, что мы спели на берегу
С бесконечной любовью.

Яфо тех лет продолжает нас звать
Словами песен, запахом яств,
От которых мы млели за версту,
Минутами завораживающей красоты,
Часами возле блошиного рынка,
Разговорами людей и продавцов.

Яфо тех лет все еще нас зовет,
Тех энергичных, что нашли всех нас.
И мы говорим тебе, Яфо, спасибо
За вчерашний день и за завтрашний.
И говорить это никогда не будет поздно.

חניטה גוטבלאט ימי הפוליו

היו ימים,
עלי העצים נעו בלאות
עם משבי הרוח החמים של חופשת הקיץ

המשחקים נמשכו עד שפסיפס האור והחשך
הצלו על הלבנים האדמות של הרחוב
וכל ילדה קפצה בחזרה אל ביתה.

שיחקנו קלס על המידרכה
בעת שבבית במעלה הרחוב
רשרוש מונוטוני קבע את
קצבי נשימתה ואת חייה
של אשה צעירה
ששוכבת בתוך ראת ברזל*

ביום קיץ רחוק
באנו לבקר אותה
המכונה היתה ארכה ועגולה
במרכז הסלון המוצל
כמו שפופרת של משחת שנים
או מכל עגול של גלידה
שלוחצים כדי לדחוף החוצה
את החומר הרך.

היא היתה אטרקציה
לילדים סקרנים
שבלעו את קוביית הסוכר

שטישטשו את המרירות של טיפות החיסון
ששמעו בתדהמה מהוריהם
על ימים ארכים
של קיץ שבהם ילדים שיחקו על
מדרגות ברזל מבודדות
מעל הרחוב
וענדו שקיות של שום
נגד מגפת הפוליו.

מרילין, אמר לה אביה
עמדנו מולה
והאור חדר לאפלת הסלון.
הוא ליטף את שערותיה החומות,
הקטיפתיות, שסדרו סביב ראשה.
אולי תרצי להכיר חברים חדשים?
היא רק סובבה את ראשה ופתחה
לרווחה את עיניה הלאות.

יצאנו בשקט לרחוב.
כל צעד היה חופש
כל קפיצה היתה אושר
כל עץ היה טיפוס
וכל מידרון גילגול
ביום קיץ רחוק.

* רַאֵת פְּרָזֵל היא מכונת הנשמה שבה טופלו בשנות החמישים והשישים חולי
פוליו במצב קשה

Ханита Готблатт

Дни полио

Были дни,
Когда листья деревьев лениво колыхались
От дуновений теплых ветерков во время больших каникул.

Игры длились, пока мозаика света и тени
Не затмевала красную брусчатку улицы,
И тогда каждая бежала обратно домой.

Мы играли в классы на тротуаре
В то время, как в доме в конце улицы
Монотонное гудение предопределяло
Темп дыхания и жизни
Молодой женщины,
Лежавшей в «железных легких»*.

Однажды летним днем
Мы пришли провести ее.
Аппарат был длинный и круглый,
Посреди затененного салона,
Похожий на тюбик зубной пасты
Или контейнер с мороженым,
На который надо надавить,
Чтобы выжать мягкое содержимое.

Она была диковиной для любопытных нас,
Глотавших кубики сахара,
Что улащали горечь вакцинных капель,

И с удивлением слышавших от родителей
О долгих летних днях,
Когда дети играли на изолированных железных лестницах,
А к ним были привязаны пакеты с чесноком
Как средство от полиомиелита.

«Мерилин», – сказал ей отец.
Мы стояли перед ней
В свете, проникавшем в сумрак салона.
Он погладил ее темные бархатные волосы,
Уложенные вокруг головы.
«Познакомься с твоими новыми друзьями».
Она лишь повернула голову,
И широко раскрыла свои усталые глаза.

Мы тихо вышли на улицу.
Каждый шаг был свободой.
Каждый прыжок был счастьем.
Каждое дерево призывало залезть на него.
Каждый спуск – скатиться с него.
Тем далеким летним днем.

* «Железные легкие» – аппарат искусственного дыхания,
которым в 50-тых-60-тых годах лечили тяжелобольных полиомиелитом.

יפה חכמון סוויסה ילדותי

את ילדותי
פיזרת לרגלי מנגינות
בנפשי עדין זורמות
בשכונתי
הפגשת עם דמויות
מכל מיני גוונים
אדם לאדם היה רגיש
צבעת ימי בצבעים מרהיבים
פרשת בפני מרחבים ירוקים
בהם
שוררתי
זמרתי
חוללתי
היית לי עוגן
הטבעת חותמך בי
תודה לך
עיצבת דרכי
ילדותי

Яфа Хакмон Свиса

Мое детство

Ты, мое детство,
Разбросало мне под ноги мелодии,
Все еще звучащие в моей душе.
В моем районе
Свело меня с людьми
Совершенно разными.
Человек к человеку был чуток.
Ты окрасило мои дни в превосходные краски,
Распростерло надо мной зеленые просторы.
В них я
Сочиняла,
Пела,
Творила.
Ты было моим якорем,
И оставило на мне свой отпечаток.
Спасибо тебе
За формирование моего пути,
Мое детство.

אילנה גורודיסקי תמונה

התגלתה לי תמונה של ילדה עם עיניים בורקות.
זאת הייתי אני, בארצות ותקופות רחוקות.
אם אותה הילדונת פתאום תתעורר בי עכשיו,
היא תגיד בוודאי שאני התבזבזתי לשווא.

זה נכון, נשמתי, התבזבזתי מחוסר אונים,
ולכן מבטי התכסה בהמון עננים.
רק בתנאי שאחדל מלבגוד בחלום הרדום,
יחזור לעיני ניצוצם הטבעי וקדום.

Илана Городисская Фотография

Обнаружилось фото девчонки с пожаром в глазах.
То на нем была я в дальних странах, в иных временах.
Если этот ребенок восстанет во мне, как заря,
Он, конечно же, скажет, что я прогорела зазря.

Это верно, душа, растрянжирилась я от невзгод,
И поэтому взгляд мой уже неприветлив и тверд.
Только если я больше мечтаний своих не предаю,
Вновь зажгусь изнутри, словно в те золотые года.

Наталья Козловская

Детство мое милое

Детство мое милое,
Где ты косолапое?
Помаши мне издали
Еловою лапою.
Забросайся шишками.
Можно и снежками.
Первыми книжками,
Первыми шажками.
Отзовись пожалуйста,
И пришли мне весточку.
Или позабыло ты
Маленькую девочку?

נטליה קוזלובסקי

ילדותי הנחמדה

ילדותי הנחמדה,
מעוותת הרגלים?
תנפנפי לי מרחוק
בזרוע האשוח,
תזרקי עלי אצטרובלים,
אפשר גם כדורי שלג,
או ספרים ראשונים,
או את צעדי הראשונים.
תעני לי בבקשה
תשלחי לי הודעה,
או ששכחת כבר
את הילדה הקטנה?

Михаил Ланда

Сказка – детство

Очень быстро кончается сказка,
Сказка – детство, беспечные сны,
Где живёт во дворце Златовласка,
А вокруг чары выют колдуны...

Там в полночное время карета
Превращается в тыкву сама...
И, скрывая секреты от лета,
Мандаринами пахнет зима...

Где спокойно и спать не тревожно
Под баюканье маминых слов,
Пробираются в ночь осторожно
Мягкой поступью образы снов.

Очень быстро кончается детство,
Добавляя к вискам седины,
Оставляя на память, в наследство,
Сказки, песни, беспечные сны...

מיכאל לנדה

אגדת ילדות

האגדה מסתיימת מהר מאוד.
אגדת הילדות עם חלומות חסרות הדאגות,
שבהן מתגוררת בארמון נסיכה זהובת השיער,
ומסביבה מפעילים את קסמיהם מכשפים רעים.

שם זמן חצות, הכירכרה,
שהופכת לדלעת לבדה,
והחורף, שמסתיר את סודותיו מפני הקיץ
ומריח בריח של קלמנטינות.

שם הנך ישן בנוחות וללא חרדות
לשמיעת מילותיה המרדימות של אימא,
ולתוך הליל מתגנבים בזהירות
ובהליכה רכה עיטורי החלומות.

הילדות נגמרת מהר מאוד,
מוסיפה לנו שיערות שיבה,
ומשאירה למזכרת ולירושה
את האגדות, השירים, וחלומות פז...

Валентина Бендерская

Везение

Мне в жизни, видно, крупно повезло,
Что мой бытийный путь начался позже:
Когда вселюдно развенчали зло,
В стране немного попустили вожжи,

Оправились немного города
От ран военных, от увечий боли,
И физики, и лирики тогда
Уже рождали перспективу воли.

В сибирской дали мне неведом был
Антисемит и прочие лжеанти,
Гордилась тем, что папа чутко пел
На языке родном про «Рідну мати»...

Мой пионерский лагерь никогда
Не жил муштрой армейской. Как приметы
Светила мне Гагарина звезда
И кинозвёзды популярной киноленты...

Мне всё же, видно, крупно повезло,
Что детство, не запятнанное драмой,
В трагедию не вылилось. А зло
Пришло тогда, когда уж стала мамой.

ולנטינה בנדרסקי מזל

כנראה הצלחתי בחיים, ובגדול,
מכיוון שחיי השגרה שלי התחילו מאוחר יותר:
אחרי שהרוע נחשף ברבים,
ובמדינה שחררו מעט את המושכות.

והערים התאוששו מעט
מהפצעים ומהכאבים של המלחמה.
והפיזיקאים-ליריקאים אז
כבר פעלו על הפרספקטיבה לחירות.

בריוחוק הסיבירי לא הכרתי את
האנטישמים ואת השקרנים האחרים.
התגאתי בכך שאבי
זימר על המולדת בשפת אימו.

המחנה החלוצי שלי אף פעם
לא התנהל כמו מחנה צבאי. כאתגרים
זרחו לי הכוכבים של גגארין*
וכן כוכבי הקולנוע...

הייתי, כנראה, מוצלחת יותר מדי,
שילדותי הלא דרמטית
לא הפכה לטרגדיה. ואילו הרוע
הגיע אלי כבר כשבעצמי הפכתי להיות אמא.

*יורי גגארין – אסטרונאוט סובייטי, האדם הראשון בהיסטוריה ששהה
בחלל, והראשון שחג סביב כדור הארץ.

Нина Гаврикова

Детство – краткий миг!

Сердца поплавок
Рвется из рубашки.
Детства островок
Спрятался в ромашки.
Солнышка янтарь
Тает на закате.
И опять, как встарь,
Мчим на самокате.
Речка. Бережок.
Бабочка порхает.
Лёнька, мой дружок,
Горестно вздыхает:
«Не заметил как
В луже очутился», –
На щеке синяк
Ярко засветился.
Дальше босиком
Подвиг совершаем,
Сядем и тайком
Ребусы решаем:
Неба потолок –
С ватными краями.
Прямо на восток
Тропка с кораблями.
Парусник мечты
Провожаем взглядом.

Синие киты
И дельфины рядом.
Дерзких чаек крик,
Делящих кусочки...
Детство – краткий миг!
Дней былых цепочка.

נינה גבריקוב ילדות – רגע קט!

צף הלב
נקרע מהחולצה החוצה.
אי הילדות
התחבא בין החרציות.
ענבר החמה
נמס בשקיעה.
שוב, כמו בעבר,
אנו דוהרים על קורקינט.
נהר. גדת הנהר.
מרחף לו פרפר.
ליוניה, ידידי,
נאנח במרירות:
"לא שמתי לב
איך נפלתי לשלולית", –
על לחיו סימן כחול
זורח בבהירות.
הלאה יחפים
מבצעים מעשה גבורה,
מתיישבים ופותרים
את התשבצים בסתר:
– תיקרת השמים –
עם מסגרת מצמר גפן.

הישר למזרח
שביל עם אניות.
את סירת המפרש
מלווים במבטים.
הלווייתנים הכחולים
והדולפינים לידנו.
צעקות השחפים,
שרבים ביניהם על פירורים...
ילדות – רגע אחד קט!
שרשרת הימים שהיו.

Татьяна Бадакова

Ностальгия

Вспоминаю вечер синий-синий
За окошком маминого дома.
Во дворе сарайчик снежно-зимний
В замок превратится невесомый.

А колодец станет Санчо Пансой,
Тополь нарядится Дон Кихотом.
Машет он отчаянно и страстно
Снежной веткой, будто ждёт кого-то.

Вдруг мелькнёт красotka Дульсинея –
Звонким смехом зазвенит округа.
В этой сказке я жила, взрослея.
Глупая... Вся в ожиданье чуда.

Погашу я свет в своей квартире,
Выгляну в окно... А где же сказка?
Где ты, вечер, ТОТ – чудесно-синий?
Мама, печка и в углу салазки...

טטיאנה בדקוב

נוסטלגיה

נזכרת בערב כחול-עמוק
מעבר לחלונו של בית אמי.
בחצרי מחסן מכוסה בשלגים
שהפך לארמון חסר משקל.

והבאר יהפוך לסאנצ'ו פאנסה,
ועץ הצפצפה יתלבש כדון קישוט.
הוא ינופף ביאוש ובתעוזה
בענף המושלג, כאילו מחכה למישהו.

פתאום תעבור דולציניאה היפה –
וצחוקה הרם יהדהד מסביב
באגדה זו חייתי, תוך כדי התבגרותי.
טיפשה... כולי בהמתנה לנס.

אכבה את האור בדירתי,
אסתכל בחלון... ואיפה האגדה?
איפה אתה, אותו הערב כחול-עמוק?
אימא, תנור אש, ומזחלת בפינה...

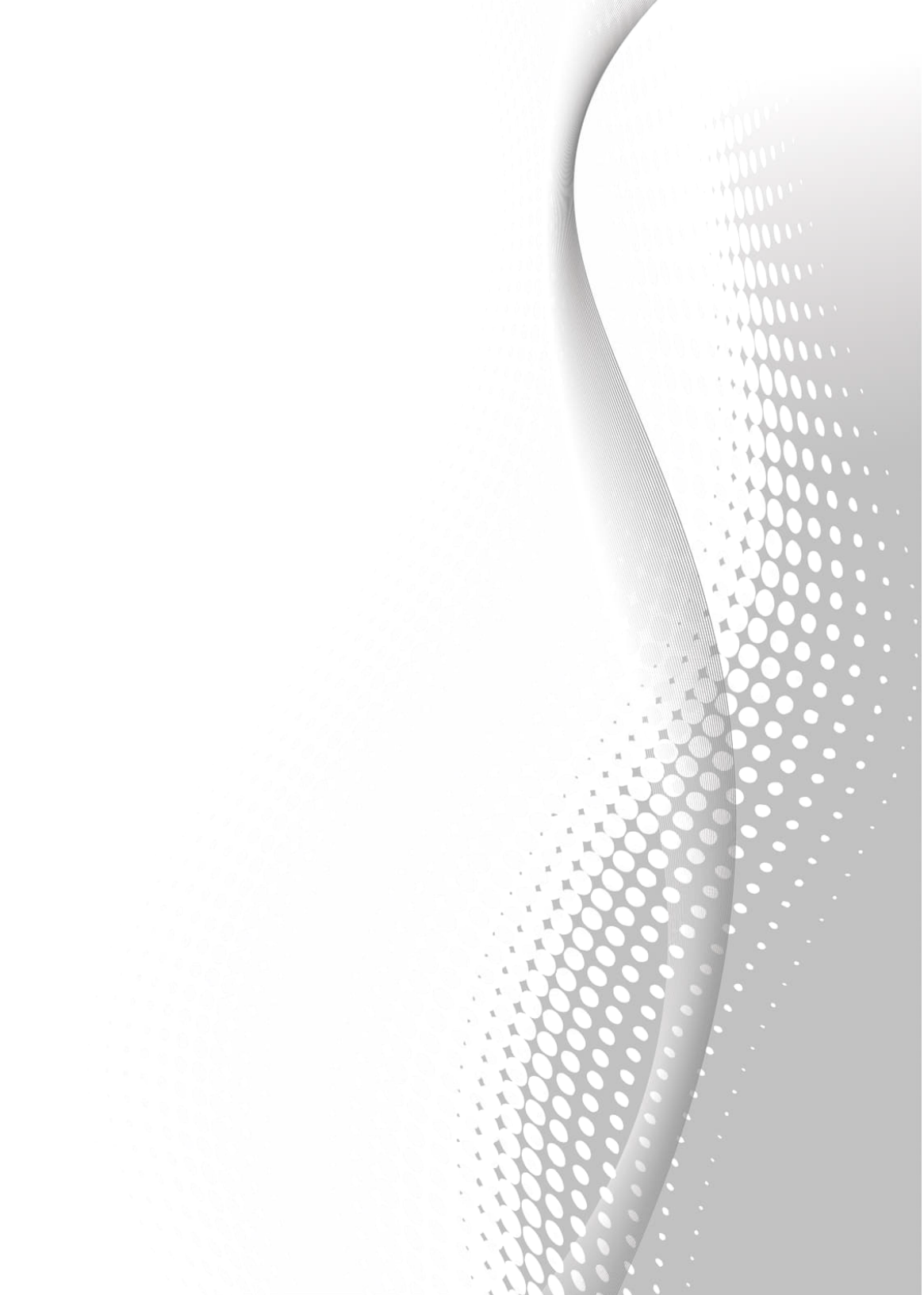
Юлия Сак

Детство

Детство прекрасное и безмятежное,
Где ты, в какой стороне?
Радость душевная. Время волшебное,
Ты не вернулось ко мне.
Верилось, виделось. Глазки распахнуты.
Мир познавала, талант.
Были, однако, глаза и заплаканы.
Слышала: «Вот депрессант».
Звали, бывало, меня почему-то.
Все я хотела узнать.
Только стремилась я быть самоучкою.
Богу, природе под стать.
Я растворялась в природной гармонии
И обожала цветы.
Не понимала я злобы иронии.
Счастья несла чистоты.
Правда, и в детстве я в сказки не верила.
Взрослой была чересчур.
Жизнь испытала меня и проверила.
Дивный у жизни прищур.
И вот теперь поняла я отчаянно:
Верить мы в чудо должны!
Не потерять в нашем сердце нечаянно
Детство великой мечты.

יוליה סאק ילדות

ילדות נפלאה וחסרת דאגות,
איפה את, באילו מחזות?
שמחה שבלב, זמן קסום,
לא חזרת אלי.
האמנתי, חזיתי. עיניים
פתוחות לרווחה.
חרשתי עולמות, פיתחתי כישורים.
אמנם, היו העיניים גם מכוסות דמע.
שמעתי: "איזו דיכאונית".
משום מה, קראו לי "למאית".
רציתי לדעת הכל.
רק השתדלתי להיות תלמידה עצמאית,
דומה לאלוהים ולטבע.
נמסתי בהרמוניית הטבע.
אהבתי פרחים.
לא הבנתי את הרוע שבאירוניה,
נשאתי את הטוהר של האושר.
אם כי גם בילדות לא האמנתי באגדות.
הייתי בוגרת מדי.
החיים ניסו אותי ובחנו אותי.
יש להם מבט מחודד.
והנה עכשיו הבנתי נואשות:
עלינו להאמין בניסים!
לא לאבד בליבנו במקריות
את חלומה הגדול של ילדות.



Роковые минуты мира
רגעים גורליים של העולם

פרלה אהרונז הכהן רגעי גורל

בתוך זרם הזמן, רגעים קפואים,
מעצבים את פני ההיסטוריה.
מלחמות ושלום, שינויי מציאות,
משנים את מהלכי הימצאות.

מהפכות סוחפות, תגליות מדעיות,
מנהיגים קמים, אימפריות נופלות.
רגעים של אחדות, החלטות גורליות,
רגעים מעצבים את העתיד,
בדרכים מפותלות.

כל צעד קטן, כל בחירה אישית,
יכולים להפוך לגל של שינוי.
ההיסטוריה נכתבת, מתמשכת,
והעולם ממשיך בדרכו ללכת לעתיד חי.

Перла Аарони аКоэн

Минуты рока

Внутри потока застыли мгновения,
Оформляющие лицо истории.
Войны и мир, изменения реальности
Меняют ориентиры.

Революции, научные открытия,
Встающие лидеры, падающие империи.
Минуты единства, роковые решения,
Оформляющие будущее
Окольными путями.

Каждый шажок, каждый выбор
Могут привести к лавине изменений.
История пишется, продолжается,
А мир идет своей дорогой к будущему.

שרה מלול

אותה זריחה
אותו הבית
אותה חלקת אדמה
אותם עצים
אותה הרוח
רק הטכנולוגיה מתקדמת
אמור להיות משעמם
אמור להיות בטוח

אבל
אנו מונחים בכיסו של
האלוהים
המושיט את היד
ומקנח איתנו
את האף

סימני הדם הם רק רמז
לבאות

Сара Малюль

Тот же рассвет
Тот же дом
Тот же участок земли
Те же деревья
Тот же ветер
Лишь технологии развиваются
Должно быть скучно
Должно быть надежно.

Но
Мы лежим у Бога в кармане.
Бог протягивает руку
И сморкается в нас.

Пятна крови
Являются лишь
Предвестниками грядущего.

חניטה גוטבלאט

א.

כפצצה על
הירושמה
נחת עלי
אָבֶל אינסופי
מחק את המציאות
ומלא את לבי אפר

נשרת עצבות
מכסה את כל עולמי
מרעילה את מחשבותי
פולטת קרינה שהופכת
את חלומותי להזיות אפלות

ב.

במיטה
בקומה השלישית של הבית
אני נתלית
בין הזיות וזמנים.
רעש המטוסים
שעוברים בשמים השחורים מעלי
וקולות ההתקפות על עזה
מחזירים אותי
להודעות ההיסטריות ברדיו
על מסכות גז
ולרעש המצמרר של
התנגשות מכוניות
בצמת ליד בית
נעורי

ג.
לא נגמלנו מקישינב
ולא מ'נקמת דם ילד קטן'
מלים מסיתות כמעשים חיתיים
מובילות אותנו
ישירות לאפלה.
אם יש אור,
זה בקבוצת וואטסאפ
שבה מנחמים יחד חברה
שבהלויה
ספרה 11 קברות חדשים שהתמלאו
ועוד 9 קברות עדין פעורים
לגופות הנרצחים.
ששיר זה
יהיה לנר נשמה.

Ханита Готблатт

1.

Словно бомба
На Хиросиму,
Свалилось на меня
Бесконечное горе,
Смело реальность
И наполнило мое сердце прахом.

Стружка печали
Покрывает весь мой мир,
Отравляет мои мысли,
Излучает радиацию, превращающую
Мои сны в темные бредни.

2.

В постели,
На третьем этаже дома,
Я подвешена
Между бредом и временем.
Гул самолетов,
Пролетающих надо мной в черном небе,
И звуки атак на Газу
Возвращают меня
К историческим сообщениям по радио
О противогазах
И жуткому шуму сталкивающихся машин
На перекрестке у дома
Моей юности.

3.

Еще не освободились от Кишинева
И от «отместки за кровь младенца».
Слова подстрекательские, как зверства,
Ведут нас
Прямо во тьму.
Если есть свет,
То он в группах Ватсапа,
Где все вместе утешают подругу,
Которая на похоронах
Насчитала 11 новых могил,
И еще 9 готовых принять
Тела погибших.
Этот стих
Да будет им поминальной свечой.

Валентина Бендерская

Стихия безумия и гнева

Ты, мать-Природа,
Не проявляешь деликатность в отношениях:
Судьба народов
Не вызывает сострадания, в «прегрешеньях»
Нет покаянья
Ни перед тысячами заживо сметённых,
Ни перед Богом.
Стихийность – спутница стихий умалишённых!
Ума лишённых,
Лишённых чуткости души и милосердия,
Стихия гнева
Прообраз Бога низвела до омерзенья,
До тухлой снеди
Червям на радость и стервятникам на прибыль!
Бык фаларийский
Печёт жаркое повсеместно! Будто небыль –
Людское море
В объятьях пуль, – от их горячего лобзанья
Ох, горе!!! Горе –
Не от ума, а от стихийного безумья.

ולנטינה בנדרסקי האיתנים של שיגעון וזעם

את, אמא-טבע,
לא מפגינה עדינות ביחסים:
גורל העמים
לא מעורר בכך חמלה, וב"חטאים"
אין התנצלות
לא בפני אלפי הקבורים בחיים,
ולא בפני אלוהים.
טבעיות – בת לוויה של איתני טבע משוגעים!
לוקי השכל,
לוקים בעדינות הנפש וחמלה.
טבעו של הזעם
הוריד את דמותו של האלוהים
לרמת שפל,
לרמת מאכל רקוב
לשמחת התולעים ולשביעותם של הרחמים!
השור מפלאריה
מטגן את קדירתו בכל מקום!
כאילו לא היה –
ים אנושי בחיק הקליעים –
ונשיקותיהם החמות.
הו, צער!!! צער –
לא מהחכמה, אלא משיגעון האיתנים.



יואב איתמר בשדרה

ההיסטוריה

תדון

אותי

לחומרה.

המשכתי

לשתות

קפה.

בסוריה

מתו

אנשים.

אני

לא

עשיתי

כלום.

Йоав Итамар На бульваре

История
Строго
Рассудит
Меня.
Я продолжал
Пить
Кофе.
В Сирии
Погибли
Люди.
Я
Ничего
Не сделал.

ילנה חנין שריפה בהר הכרמל

כרמל, השריפה כילתה את הזמנים –
האש באה להרוג.
היא אינה נשמעת לתחנונים,
מתקדמת בעיקשות של אבן מתכת,
ואין איך לעצור אותה.

דרור כבר זקן, הוא טיפח את היער הזה,
הכיר את שביליו מילדותו.
את ביתו והסמטה אליו
מחקה מעל האדמות המכשפה הרעה.
הוא הרגיש, שהתעייף מהחיים.

הוא רצה להנמס,
להפוך חופן של עפר. העשן החם
השתרע על פנים קרובות.
אחותו בשמלה מכותנה.
ביתך בער והיית בפנים.

השריפה, בתי היהודים.
זה היה לפני זמן רב.
היית ילד קטן ומאושר.
אתה ואחיד נמלטו.
סרט דוקומנטרי.

אבל אינך יכול לצפות בו.
שבעים שנה עברו.
הנפש בערה יחד עם העור.
עברת וחיית כל כך הרבה
לאחר שזכית בכרטיס המבורך.

אך בשריפה האחרונה
לבך התעייף מלהלום.
מלאך המוות מחכה לפגישה איתך.
החיים ביניכם – הם הצלע השלישית והמיותרת
בשנתך האחרונה – איך ואמך.

Елена Ханина

Пожар на горе Кармель

Кармель, пожар разрушил время –
Огонь приходит убивать.
Он уговоры не приемлет,
Идёт вперёд с упорством кремня.
Его, шального, – не унять.

Дрор стар, он лес этот лелеял,
Тропинки с малолетства знал.
Его домишко и аллею
Снесла с земли злодейка-фея.
Он ощутил, что жить устал.

Ему хотелось раствориться,
Быть горсткой пепла, жаркий дым
Ложился на родные лица.
Сестрёнка в платице из ситца.
Твой дом горел и ты там был.

Пожар, еврейские домишки.
А было то давным-давно.
Счастливый маленький мальчишка,
Ты убежал и твой братишка.
Документальное кино.

Но ты его смотреть не можешь.
Крутилось семь десятков лет.
Душа горела вместе с кожей.
Так много пережил и прожил,
Счастливый вытянув билет.

Но на последнем пепелище
Устало сердце трепетать.
Твой ангел смерти встречи ищет.
Жизнь между вами – третий лишний.
В последнем сне – отец и мать.

Илана Городисская

Лесной пожар

Пожар прошел по девственному лесу,
Круша деревьев развесистых тела,
И дымовая плотная завеса
Над чащей флагом траурным плыла.

Уж не напомним о себе и пнями
Тот мир, где смерч огня пустился в пляс.
Как будто было выжжено с корнями
Все, что цвело и радовало глаз.

Когда же степь горелую встревожит
Цветеньем робким хоть цветок один?
О, с этим лесом приключилось то же,
Что и в моей измученной груди.

אילנה גורדיסקי שריפת החורש

השתוללה שריפה בלב היער,
כילתה גופות עצים בתוליים.
עשן סמיך, כמו אריג הצער,
מעל חורשה רקיע העלים.

כבר לא יעיד עליו גם בגחלת
עולם שבו רקדה הלהבה.
כל מה שעין לראות כה מייחלת,
הפך להיות שרוף עד שורשיו.

מתי יעיר לבלוב ענו של צמח
את האחו המת והכעור?
ליער זה אירע אותו הטבח
כמו בחזי, תשוש לאין שיעור.

Михаил Ланда

Точка невозврата

Пропадают души – стынет оболочка,
Взгляд остекленевший – мир дошёл до точки...
Точки невозврата – точки разрушенья,
Миг до катастрофы – малое мгновенье...

Человек проходит – следом дым да пламя...
Впереди колонны поднимают знамя,
Знамя – цвет не важен, цвет – призыв к атакам...
Преданных – по ротам, буйных – по баракам.

Затянуло небо – солнце в гари тонет,
Мир уже не плачет – просто тихо стонет.
Не придёт волшебник – это всё не сказка,
Вместо сувениров – автомат и каска...

Всё перевернулось – правда стала ложью,
Бьёт в ознобе Землю лихорадной дрожью...
Пропадают души – стынет оболочка,
Взгляд остекленевший – мир дошёл до точки...

מיכאל לנדה נקודת אל-חזור

הנפשות נעלמות – המעטפת מתקררת.
המבט מזוגג – העולם הגיע לקיצו...
לנקודת האל-חזור, נקודת החורבן,
רגע לפני האסון, רגע קטן...

האדם עובר – מאחוריו עשן ולהבות...
מלפנים – שיירות שמרימות דגל.
לדגל לא חשוב הצבע, חשובה הקריאה להתקפות...
את הנאמנים – לשורות, את המשתוללים – למכולות.

השמים התעננו – השמש טובעת בשריפות.
העולם כבר אינו בוכה – רק נאנח בשקט.
לא יגיע קוסם – אין זו אגדה,
במקום מזכרות – רובה וקסדה.

הכל התהפך – האמת הפכה לשקר.
האדמה מתפרפרת בקדחת,
הנפשות נעלמות – המעטפת מתקררת,
המבט מזוגג – העולם הגיע לקיצו.

Ольга Хеннинг Кошки

Знаете,
как болит душа,
когда ее ранят острые осколки
из разбитого окна?
Пролетая рядом с телом,
словно разрывные пули,
на первый взгляд
не оставляя следа.

А мы строим дома,
словно замки из слез,
Где за каждым окном
капли,
как звезды в осеннюю ночь,
светят ярко,
и соленым шепотом
о Любви и Боге напоминают.

Мир наш дрожит,
как струна
под пальцами гитариста.
То вóйны страхом
врываются
в музыку безличия,
то катаклизмы умирят так,
что хочется кричать

громко,
как сирены в ночи.
Главное,
не потерять любви.
Она,
как единственный компас,
В мире прекрасном,
но полным тревог,

Нежно
теплом лаская,
лучиками надежды
душу спасает
В мире,
что кровоточит.
Знаете,
какие кошки душу скребут?

А в саду
расцвели розы,
а в ушах
звуки сирен поток.

אולגה חנינג

חתולים

אתם יודעים,
איך הנפש כואבת,
כשפוצעים אותה רסיסים חדים
מחלון שהתנפץ?
שעפים ליד גופה
כמו כדורים שורקים,
למבט הראשון
מבלי להשאיר עקבות.

ואנו בונים בניינים
כמו ארמונות מדמעות,
איפה מאחורי כל חלון
טיפות
כמו כוכבים בלילה
זוהרים בבהירות,
ומזכירים לנו בלחש ממולח
על אהבה ואלוהים.

עולמינו רועד
כמו מיתר
תחת אצבעותיו של מנגן בגיטרה.
או שמלחמות מתפרצות
בפחד
לתוך מנגינת האדישות,
או שאסונות משתקים אותנו כך,
שאנו רוצים לצרוח,

בקול רם,
כמו אזעקות בלילה.
העיקר הוא
לא לאבד אהבה,
היא,
כמו המצפן היחיד
בעולם היפפה,
אך מלא בדאגות,

בעדינות
מלטף ומציל את הנפש בחום
ובקרני התקווה,
בעולם שמדמם.
האם אתם יודעים,
אילו חתולים שורטים את הנפש?

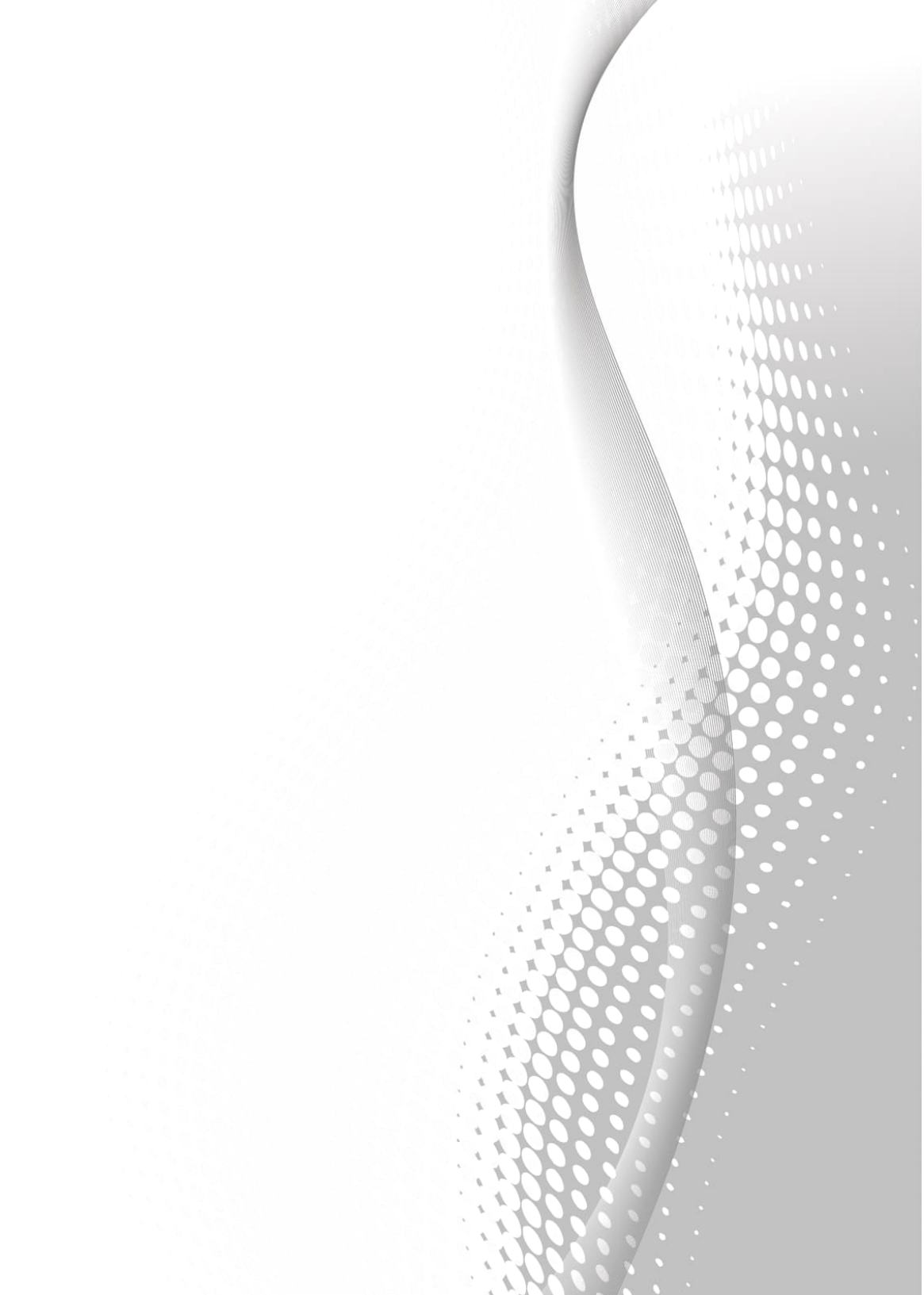
ובגינה פרחו השושנים
ובאזניים
זרימת צלילי האזעקות.

Юлия Сак

Закон природы

Господь нам дал ключи от рая,
Направил в этот дивный рай.
Но человек, не понимая,
Мир превратил в жестокий край.
Сказал: «я Бог, я царь, я главный.
Природа, слушайся меня».
Случился акт противоправный.
Восстала райская земля.
Стихии, беды мир накрыли,
И смерти, горе в дом вошли.
Теракты, войны, много пыли
В глазах. Опасные бои.
Когда гармонию нарушат,
Тогда мерцает солнца свет.
Пожары зла не все потушат,
Не все получат в рай билет.
Опасно жить порой бывает.
Никто не знает, что их ждёт.
Но Бог со дна своих достанет.
Прижмет, согреет и спасет.

האלוהים נתן לנו מפתחות מגן עדן,
הפנה אותנו לגן עדן מהפנט.
אך הבן-אדם, מבלי להבין,
הפך את העולם למקום אכזר.
אמר: "אני האלוהים, אני המלך, אני השליט".
הטבע, תשמע לי".
אירע מהלך מנוגד לחוקים,
והטבע האלוהי התקומם.
אסונות ותאונות כיסו את העולם,
מוות וצער נכנסו לבתים,
פיגועים, מלחמות, המון אבק
בעיניים. קרבות מסוכנים.
כשמפרים את ההרמוניה,
מהבהב אורה של השמש.
לא את כל שריפות הרוע יכבו,
ולא כולם יקבלו כרטיס כניסה לגן העדן.
מסוכן לפעמים לחיות.
איש אינו יודע, מה מצפה לו.
אך האלוהים ירומם את אנשיו מהתחתית,
יאמץ אל ליבו, יחמם ויושיע.



Города
ערים

פרלה אהרונִי הכהן בין בנינים מתנשאים

בין בנינים מתנשאים לשמיים רחובות הומים,
חיים תוססים, אורות זוהרים בלילות ארוכים,
אנשים רצים, ממהרים, חולמים!
כיכרות רחבות, גנים ירוקים, מזרקות רוקדות,
ילדים משחקים קפה על המדרכה,
ריח של לחם. העיר מתעוררת עם שחר חדש.
אוטובוסים חולפים,
רכבות דוהרות, צפירות מרחוק,
והמולת מכוניות, חנויות פתוחות,
שווקים צבעוניים,
סיפורי חיים בין קירות אפורים.
בערב כשהשמש שוקעת לאט
העיר לובשת שמלת אורות נוצצת,
מרפסות פתוחות, מוזיקה ברקע
והלילה מביא אתו קסם מתוק.
כל עיר היא עולם, כל רחוב הוא סיפור.
כל פינה מסתירה זיכרון,
או חלום בין אבני המדרכה
והשלטים הישנים.
פועם לב העיר,
פועמים החיים!

Перла Аарони аКоэн

Между высоких домов

Между высоких домов и небом шумные улицы,
Бурлящая жизнь, яркие огни в долгие ночи,
Люди бегут, спешат, мечтают!
Широкие площади, зеленые сады, танцующие фонтаны,
Дети, играющие в кафе на тротуаре,
Запах хлеба. Город просыпается с каждым новым рассветом.
Проезжают автобусы,
Прносятся поезда, издалика – сирены,
Суэта машин, открытых магазинов,
Разноцветных рынков,
Жизненные истории среди серых стен
В вечера, когда солнце медленно садится.
Город надевает блестящее платье огней,
Открыты балконы, фоновая музыка,
Ночь приносит с собой сладкое волшебство.
Каждый город – целый мир, каждая улица – история.
Каждый уголок скрывает воспоминания
Или мечту среди тротуарных камней
И старых вывесок.
Сердце города бьется,
Бьет ключом жизнь!

רוברט גרנטין
העיר שאני מחזיק בידי
למאיר ויזלטיר, ומארק אי. סמית'.

העיר שאותה אני מחזיק בידי
נמצאת בעיקר בדמיוני:
הרחובות קרויים על שנינו,
(ואנחנו עדיין בחיים).

נלך אל האוכל שבכיכר,
נזמין את החשבון,
הוא לא יהיה מאוד יקר.
(העיר שאני מחזיק בידי בדמיוני).

אל האנשים נוכל,
לשתוק או לדבר,
בלי סיבה למהר,
כי נהיה אחרים.

העיר שאני מחזיק בידי,
נמצאת בעתיד של שיר:
היא לא יכלה להתקיים,
בהווה שרק הולך ומאפיר.

היא תצפון סודות,
ויהיו בה ממתקים נעלמים.
ארצה לחיות בה לא רק לשרוד,
והיא תהיה איתי באמת ובתמים.

Роберт Грантин

Город, что я держу в руке

Меиру Визельтиру и Марку А. Смиту

Город, что я держу в руке,
Находится в основном в моем воображении:
Улицы названы в честь нас двоих
(И мы еще живы).

Пойдем к еде на площади,
Попросим счет,
Он не будет слишком дорогим.
(Город, что у меня в руке, воображаем).

С людьми мы сможем
Говорить или молчать,
Без причины спешить,
Ибо мы будем другими.

Город, что я держу в руке,
Находится в песне о будущем:
Она не может существовать
В настоящем, что все сереет и сереет.

Он таит в себе секреты,
И в нем исчезающие сладости.
Я хотел бы в нем жить, а не только выживать,
И он, правда, будет во мне по-настоящему.

חנה קדוש בן ברוך העיר אילת

זו העיר אילת ובהירהור עליה
חשים את השחרור באוויר
בדקויות של שניה ושבריר
ואת הטיילת, הריח והירה
שמכריזים על חופש שמח.

הרוח והיא קלה ודרומית
נושבת מעל לספינות במרינה
ועצי התמר הזקופים תמיד,
ענפיהם נמשכים לכיוונה.

מסמנים ל"סקיפר" "צא, צא"
צפה אל הים ואותו חצה,
כי אי-שם בין רחשי גלים
תמצא מטמון במלבוש חיים.

השט ספינתך, קפטן, מלח –
הים איתך ורגשותיך אליו שלח,
קח את רגעי הנופש,
שירה נא שירי החופש.

הביטה השמימה ושא תפילת ים
אתה תפליג וברוחך, רוח ים גם
ושקט רועם ישתרבב באוויר
יפלח קטעי משא מזיכרון שביר.

ואם תראה זוג אוהב, קחהו
שים האהבה יחבק וישאהו
ומאי שם, ממרחקי ים סוף –
תחזירם עטופים באשר רצוף.

Хана Кадош бен Барух Город Эйлат

Вот город Эйлат. В мыслях о нем
Ощущается свобода в воздухе,
Что в каждой доле секунды,
И еще набережные запах и луна,
Оповещающие о веселых каникулах.

Легкий южный ветерок
Дует над кораблями у пристани,
А финиковые пальмы всегда стройны,
Их ветви тянутся во все стороны.

Шкиперу указывают «выходи!»,
Взгляни на море и пересеки его,
И где-то там, среди волн,
Найди живые сокровища.

Веди свой корабль, капитан, матрос, —
Море с тобой. Отдай ему свои чувства,
Возьми с собой мгновения отпуска,
Спой нам песни про свободу.

Взгляни на небо и вознеси молитву к морю.
Ты плывешь, и с тобою плывет душа.
И гремющая тишина в воздухе
Вырвет тяжкие фрагменты из хрупкой памяти.

И если ты увидишь пару влюбленных, бери их,
Чтоб море любви обняло и перенесло их
Из ниоткуда, из далей Красного моря, —
И вернуло обернутых в бескрайнее счастье.

חניטה גוטבלאט

מחול המוות בברלין

"הוא הרקיד אותם לחתונה ואז לעבר השאול
הרקיד אותם לילדים, שלא יגילו לעולם".
ללאונרד כהן.

השמים מנקרים באדמת ברלין
ולאורך קארל-ליבקנכט-שטראסה
אני מנתרת בין ענני אור מתכהים.
גשמי זעף שוטפים אותי
ליד עמודי כנסיית-המנזר
המזדקרים
מתוך הרס הפצצות,
מתוך עשבי הבר
ואולמות חרוכים
חסרי תיקרה ושער.
במורד הרחוב
כנסית-המריאן-קירש
מציעה לי מרגוע.
לחש תפילות נישא בהיכל
מתוך
ריח של חלב נרות וקטורת
וניחוח עץ ישן.
מתוך השקט
מקפץ הגשם הקל
על הגג
ומושך אותי בחזרה לאולם הכניסה.
שם,
תחת הסיד ואבק הזמן,

מרקדות דמויות רזון על הקיר
את מחול המוות
לצליל דומם
שמפיק יצור מפלצתי מכינורו המפיה
מרקדים בפסיעה איטית ומכובדת
אנשי כנסייה ומלאכה
כומר, אמן,
חיט, חיל,
בעלת פונדק, ליצן
וביניהם, ישו תלוי
על הצלב בדרכו
למות שחוזר ומרקד כשלד
ליד כל דמות ודמות.
על כתפיו תלוי סדין לבן
רגליו פשוקות,
זרועותיו פתוחות לרוחה,
אצבעותיו
אוחזות בעקשנות בשרשרת האנושית
שעוטפת עמוד וקיר.

Ханита Готблатт
Танец смерти в Берлине

*«Он провел их в танце до свадьбы
и потом до преисподней,
Провел их в танце до детей,
что не родились».*
Леонарду Козну

Небо опрокинулось на берлинскую землю,
И вдоль Карл-Либкнехт-Штрассе
Я перепрыгиваю через сгущающиеся тучи.
Сумасшедший дождь смывает меня
Возле торчащих колонн
Монастырской церкви,
Из руин от бомбежек,
Из сорной травы
И обгорелых залов,
Лишенных ворот и надежды.
Внизу улицы
Церковь Мэриан Кирш
Дает мне покой.
Шепот молитв помещении
Возносится из
Запаха восковых свечей и ладана,
И благоухания старого дерева.
В тишине легкий дождик

Барабанит по крыше
И влечет меня обратно в прихожую.
Там, под штукатуркой и пылью времен,
Пляшут на стенах тощие силуэты
Свой танец смерти.
Под неслышные звуки,
Что выдает чудовищное создание
Из своей закоптелой скрипки,
Медленно и грузно танцуют
Церковники и трудовые люди:
Священник, артист,
Портной, солдат,
Хозяйка таверны, клоун.
Между ними висит на кресте
Умирающий Иисус,
И он снова и снова пляшет, как скелет,
Возле каждого силуэта.
На плечах его белый саван,
Его ноги раздвинуты,
Его руки раскинуты,
Его пальцы упрямо цепляются за цепочку людей,
Обвивающей каждую колонну и стену.

יואב איתמר תל אביב

וכבר אין להכיר
את העיר על אורותיה
מלצרית מוכת רזון
גוון עורה החולני
כשל נאון
שכל קסמיה הטובים
נועדו להשחית
שכל יהלומיה זכוכית.
כל הלילה תרקוד
במועדוני זרים
ועם בוקר, חמרמרת,
תפשוט איברים
תתישב אל השולחן
ותכתוב שירת גברים.

Йоав Итамар Тель-Авив

Уже невозможно узнать
Город по его огням.
Вот худющая официантка
С болезненным цветом лица,
Словно неоновым,
Чьи добрые чары
Предназначены развращать,
Чьи бриллианты – стразы.
Каждую ночь она танцует
В чужих клубах,
А по утрам она с горечью
Раздевается,
Садится за стол
И пишет мужские стихи.

אייל תמוז תחת שמי ים התיכון

תחת שמי ים התיכון, בשנת העשור,
בעיר העברית הראשונה נולדתי – בן בכור,
עם שרשרת ומפתח הבית תלוי על צוואר.
בין החצרות שיחקתי מחבואים, חיפשתי אוצר.

כאן נחצבו זכרונות ילדותי,
כאן נצרכו צלקות בתוליי אהבתי,
כאן בבית הוריי ינקתי אהבת ספר,
כאן כריתי קשת חלומות בסתר.

כל אדם הוא תבנית נוף נעוריו,
אוויר הפסגות ששאף בבית הוריו,
החיבוק, הסטירה שעיצבו את דמותו,
גם את צילו שצועד תמיד יחד איתו.

עיר נעוריי הפכה לזיכרון כאשר הפכתי לגבר,
העיר, הרחוב, הגינה, הכיכר – שינו פנים וסבר,
אבל לעיתים ברגעים של געגוע וחסד נזכר,
וחוזר ברוחי לעירי - לחצר, לרחוב, לגינה, לכיכר.

Эяль Тамуз

Под средиземноморским небом

Под средиземноморским небом, в то десятилетие,
В первом ивритском городе я родился – старший сын,
С ключом, повешенным на шею на цепочке.
Во дворах играл в жмурки, клад искал.

Здесь зарыты воспоминания моего детства,
Здесь я обжегся о первую невинную любовь,
Здесь в родительском доме я впитал любовь к книге,
Здесь я, втайне от других, мечтал.

Каждый человек формируется пейзажами своего детства,
Воздухом вершин, который вдохнул в родительском доме.
Объятие и оплеуха отражаются в его личности,
И даже его тень всегда шагает рядом с ним.

Город моей юности превратился в воспоминания,
Когда я стал мужчиной.
Город, улица, парк, площадь – изменили свой облик.
Но иногда я вспоминаю о моментах тоски
И возвращаюсь в душе в мой город –
Во двор, на улицу, в парк и на площадь.

יפה חכמון סוויסה עירי בלב מדבר

הגחתי לעולם ביום סתווי
רוחות מדבר קדמו פני
הורי צעירים
ארצה הגיעו יחידים
שממה ועזובה שלטו בכל
היתה זו תקופת הצנע
ימי הקיצוב
מצרכי יסוד נרכשו באמצעות תלושים
קשיי הפרנסה העיבו
אבא חש בוש ונכלם
בשוועו למצוא עבודה
ולפרנס משפחתו
צער ותסכול היו מנת חלקם
של הכל
אט אט התבהרו החיים
גדלנו וצמחנו יחדו, עירי
צעדנו צעד בצד צעד
הוקמו מפעלים
התרוממו בנינים
נפתחו מוסדות השכלה
עירנו שוקקת חיים
חשפה משוררים, סופרים, ציירים
אמנים מכל התחומים
לכל אחד במה משלו
החוסן הקהלתי
העניק לעיר
את צביונה הצבעוני

Яфа Хакмон Свиса

Мой город в пустыне

Я пришла в мир осенним днем,
Пустынные ветра встречали меня.
Мои молодые родители
Приехали в эту страну поодиночке.
Во всем царили пустота и бедность.
То была эпоха скромности,
Дни экономии.
Продукты покупались по талонам.
Омрачали сложности с работой.
Папа стыдился себя
В попытке найти работу
И содержать семью.
Тоска и отчаянье сопровождали всех.
Потихоньку жизнь наладилась.
Мы росли и развивались вместе.
Мой город.
Ступали шаг за шагом.
Построились заводы.
Вознеслись высотки.
Открылись вузы.
В моем городе кипит жизнь.
В нем поэты, писатели, художники,
Творцы всех направлений.
У каждого – своя публика.
Общественная сила
Придала городу
Его красочность.

Валентина Бендерская Бердичев

Мой город родной, неказистый,
С потёртостью маленьких крыш.
В реке под горою волнистой
Ласкается томный камыш.

Плывут между улочек скромных
Неспешно уютные дни,
И в двориках старых, укромных
Мерцающей жизни огни...

Мне любви твои ароматы,
Капли из вишенных вен
И остров небрежно косматый
Вблизи кармелитовых стен,

Надтреснутый звук колокольни,
Израненной горестью лет,
И крик петуха протокольный,
Вещающий новый рассвет!!!

ולנטינה בנדרסקי ברדיצ'ב

ערי, עיר מולדתי הרעועה,
עם שיפשופי הגגות הקטנים.
בנהר שמתחת לגבעה
מתלטף לו הקנה הענוג.

שטים בין הרחובות הצנועים
באיטיות הימים הנינוחים,
ובחצרות הישנות והנסתרות
מהבהבים אורות החיים...

אני אוהבת את הריחות שלך,
את הטיפטוף מוורידי הדובדבנים,
ואת האי הסבוך והמסורבל
ליד חומות מנזר הכרמליטים,

את הצליל החתוך של מגדל הפעמונים
הפצוע על ידי צער השנים,
ואת צעקתו השגרתית של התרנגול,
שמכריז על הזריחה החדשה!!!

Галина Андрейченко
Вильно. Улица всех Святых

Вильно. Улица Всех Святых,
Ногами истрепанная струна.
Спиной повернувшаяся страна
Бормочет едва различимый стих:
«Я – улица Всех Святых, а твое желание
Растет сквозь мое исхудавшее чрево.
Залетный голос прольется словами –
Иди и подслушивай: справа и слева,
Сбоку и с неба, и под ногами».
Черствый асфальт пересыпан золою,
Каплей недремлющей падает слово.
В прахе дождя разбрелись голоса:
Чу! – белорусский, литовский, английский...
Остановилась. Зрачки – в небеса,
Сгорбился дым упреждающе-близко.
Вот и встретила весть,
Шепот пепла поможет прочесть
В нем почившие черные списки.
Вильно. Улица Всех Святых.
Краткости пепельный штрих.

גלינה אנדרייצ'נקו ווילנו. רחוב כל הקדושים

ווילנו. רחוב כל הקדושים.
מיתר שנרמס ברגליים.
המדינה שהפנתה לי גב
מזמזמת את השיר שנשמע בקושי:
"אני רחוב כל הקדושים, ורצונך
צומח מתוך בטני הרזה.
הקול המזדמן נשפך במילים –
לכי ותאזיני, מימין ומשמאל,
מהצד ומלמעלה ומתחת לרגליך".
האספלט הקשוח זרוע בעפר,
והמילים נופלות כטיפות לא-נרדמות.
בתוך אבק הגשם משוטטות הקולות:
שומעת את הבלרוסית, הרוסית, האנגלית....
עצרתי. העיניים נעוצות בשחקים,
העשן רוכן צמוד אלי, כאיום.
הנה, מצאתי את הבשורה,
לחש העפר יעזור לי לקרוא
את הרשומות השחורות שחקוקות בו.
ווילנו. רחוב כל הקדושים.
קו דק וקצר שנצבע באפור.

Елена Ханина Беэр-Шева

Почему городские пейзажи
Притягательны до отвращения?
И кружатся снежинки из сажи,
Не прося у прохожих прощенья.

И зверинец с названием город
Не любим, но навязчиво дорог.

Рассекая пространство плечами,
Встали улицы и перекрестки,
Обещаньем уюта прельщая,
Поглотили строенья-полоски.

И в подъездах, похожих, как мастик,
Зеркала приглашали на праздник.

Симметричность и скученность зданий,
Что зубами вцепились друг в друга,
Словно в гости пришли и остались,
И забились обиженно в угол.

На скамейках в зеленой обертке
Щебетали три милых красотки.

Пальмы стройные жили недолго,
Отравившись парами и грязью,
Тихо чахли, вздыхали без толку,
Их потом порубили на части.

То пейзаж под названием Беэр-Шева
Раскрывал раскаленное чрево.

יִלְנָה חֲנִיךְ בֶּאֱרֵשֶׁבֶע

למה הנופים העירוניים
מושכים עד כדי גועל?
ופתיתי העפר מתנופפים
מבלי לבקש סליחה מעוברים ושבים.

וגן החיות שנקרא עיר
לא אהוב, אך יקר בכפייה.

הרחובות והצמתים נעמדו
תוך שהם חוצים את המרחב בכתפיהם,
והמבנים הקויים בולעים אותם
בהבטחת הנוחות.

ובכניסות, הדומים זה לזה,
המראות מזמינות לחגיגה.

הסימטריות והעומס של הבניינים
שננעצו זה בזה בשיניים,
כמו אורחים שבאו ונשארו
והצטופפו בעלבון בפינה.

על הספסל בעטיפה ירוקה
צפצפו שלוש יפיפיות נחמדות.

הדקלים החטובים חיו לא הרבה.
אחרי שהורעלו מעדים מצחינים,
הם גוועו בשקט, נאנחו ללא מושיע,
נחבטו לחתיכות.

זהו נוף ששמו באר שבע
פער את לועו הקודח.

Илана Городисская

Провинциальный городишко

Провинциальный городишко,
Простые серые дома.
Здесь и мечтается не слишком,
Ни в чем нет пищи для ума.

А я в нем сердце потеряла
Из-за того, что все мое,
Что в эту осень прошагала,
Не зная, как ценить ее.

Я никогда с такою силой,
Как в эту осень, не жила.
Я никогда такой красивой,
Такой влюбленной не была*.

И что там раньше пропустила –
Не важно! Важно то, что есть.
Мне б только творческая сила
Дарила мужество все снести.

* Из «Дневника 41 года» Ольги Берггольц.

אילנה גורודיסקי עיר פרובינציאלית

עיר אפורה, פרבינציאלית,
בתים פשוטים ורעועים.
החלימה כאן היא בנאלית,
חסרת שאר-רוח להחכים.

ולו אני בה לב קברתי,
הרי שלי הוא כל דבר,
אשר בסתיו הזה עברתי,
כמה שלא היה מוזר.

עוד לעולם איני חייתי
בכל כוחיי כמו הסתיו,
עוד לעולם לא יפיתי
ולא אהבתי כעכשיו.

וכל מה שפספסתי פעם –
חשוב איננו! זה מה יש.
יצירתי מלאת הזעם
תתן לי עוז להתחדש.

Михаил Ланда

Воспоминания об Афинах

Белый город – скиталец Эллады,
Ниспадающий с южных холмов,
Благодатью бодрящей прохлады,
Обласкал серый мох валунов.

Поднебесно-колонный Акрополь,
Возведённый в услуду богам,
Вверх, по трудно исхоженным трóпам,
Поднимались эллины к дворцам.

Древний полис под дланью Афины,
Защищённый богиней от бед,
Раскидал по дворам апельсины,
Разливая оранжевый свет.

Путь от Пла́ки до Монастираки,
Сквозь таверны с эфирским вином...
Фонари на углах в полумраке
Зажигаются тусклым пятном...

Белый город – скиталец Эллады –
Укрывается гладью ночной.
К небесам воспаряют баллады
Под серебряно-белой луной...

מיכאל לנדה הזכרונות מאתונה

העיר הלבנה – הנוודת של יוון,
שמשפתכת ממדרונות דרומיים,
האזוב האפור של סלעים
מלוטף בקרירות הברוכה.

האקרופוליס השמימי הרב-עמודים,
שנבנה כמחווה לאלים,
מעלה, בשבילים עבירים בקושי,
טפסו היוונים אל הארמונות.

העיר העתיקה תחת חסותה של אתונה,
המוגן על ידי האלה מפני הצרות,
פיזור בחצרות תפוזים
ושפך אור כתום.

הדרך מהפלאקי למונאסטיראקי
בין בתי המרזח עם יין אמפירי...
הפנסים בצדדים, בחצי חושך,
נדלקים ככתם עמום...

העיר הלבנה – הנוודת של יוון,
מתכסה בחשכה לילית
ואל השמים, מתחת לירח הכסוף
מתרוממים קולות הזמר.

Надежда Волынкина

Мой Красноярск

Среди сосен и кедров, в предгорьях Саян,
На крутых берегах Енисея
Не простой вырос город, а град-великан,
В целом мире его нет роднее!

Он художник, учёный, поэт, музыкант,
Сибиряк – чемпион, работяга.
На суровой земле процветают: талант,
Труд упорный, людская отвага!

Этот город – огромный живой организм:
Люди, улицы, парки, заводы.
Так течёт здесь суровая, яркая жизнь,
И река прочь уносит невзгоды...

Здесь холодный рассвет, здесь морозный закат.
И пусть воют ветра-ураганы,
Город мой – рукотворный, прекраснейший сад,
Ведь цветут в Красноярске каштаны!

Как богата земля, что дала нам с тобой
Свет и жизнь, мой единственный город!
Наделён ты широкой сибирской судьбой.
Зрелый, взрослый, но как же ты молод!

נדז'דה וולינקין קרטנויארסק שלי

בין עצי האורן והאשוחים, בגבהות סיאן,
על הגדות התלולות של יניסי,
צמחה לה עיר לא רגילה, אלא עיר ענקית,
שאין קרובה לי כמותה בכל העולם!

היא הציירת, המדענית, המשוררת, המוזיקאית –
ילידי הסיביר הם אלופים ושקדנים.
באדמה הקשוחה פורחים הכשרונות,
העבודה הקשה והגבורה האנושית!

העיר הזאת היא גוף חי עצום:
אנשים, רחובות, פארקים, בתי חרושת,
כך מתנהלת פה השגרה הקשוחה והנוצצת,
והנהר שוטף את כל הצרות...

הזריחות כאן קרות והשקיעות קפואות,
והרוחות הערות מייללות,
עירי היא גן פורח יפה מעשה ידי אדם,
הרי גם צומחים בקרטנויארסק עצי שקד!

כמה שהאדמה הנתנה לנו אור וחיים עשירה,
ערי היחידה והאהובה!
הוענק לך גורל סיבירי רחב-מימדים,
את עתיקה, בוגרת, אך כמה שאת צעירה!

Наталья Козловская

Несебр

В нитях серебряных
Мелькание коклюшек.
В чудных плетениях
Мудрых старушек.
Искусная вышивка
Несебрских церквей.
Кирпичная ниточка
Средь белых камней.
Камешки в зелени
И крик-хохот чаек.
Выцвел от времени
Ветхий причалик.
Под звуки волынные
Несебрский закат,
Под песни старинные
Болгарских девчат.

נטליה קוזלובסקי נסבר

בחוטים מוכספים
מהבהבים הסלילים.
באריגים המופלאים
של זקנות חכמות.
רקמה אמנותית
של כנסיות של נסבר.
חוט של לבנים
בין אבנים לבנות.
סלעים בתוך הירק,
וצעקותיהם של שחפים.
הרציף הרעוע
דהה עם הזמן.
לצלילי החלילים
שוקעת החמה בנסבר
ולקולות הזמר העתיק
של נערות בולגריות.

Нина Гаврикова

Книга рекордов России

Вологодчина для государства –
Северный торговый центр страны.
Ремесла российского богатство
И традиций – кладезь старины!

Славный праздник в областной столице,
Дед Мороз со сцены смотрит вдаль:
«Разных стран собрались кружевницы
На международный фестиваль».

Мастер-класс по кружевоплетенью.
Звон коклюшек слышен далеко.
Следуя намеченным движениям
Нить переплетается легко.

И ложится ровными рядами
Инея нетающий узор.
А жюри шагает между нами –
Пеший независимый дозор.

Больше пятисот влюбленных в дело,
Самой юной только-только три!
Пальчики работают умело –
Среди дам сидят богатыри.

Дан рекорд по кружевоплетенью –
В книгу и в историю вошли!
К промыслам российским, к возрожденью
Вологжане новый путь нашли...

נינה גבריקוב ספר השיאים של רוסיה

חבל הוולוגדה עבור המדינה –
הינו מרכז הסחר הצפוני שלה.
שם טמון עושרה של מלאכת היד של רוסיה
ואוצר מסורותיה העתיקות!

יש חג בעיר הבירה של האזור,
הסבא-כפור מביט מעל הבמה:
"רוקמות התחרה מכל התבל
התאספו לפסטיבל בינלאומי".

יש סדנאות ברקמת התחרה.
צלצול כלי העבודה נשמע למרחקים.
החוט גולש ומתחבר בקלות
בעקבות התנועות המוגדרות.

וציור שכבת השלג הדקה
נשכב בשורות ישרות,
וצוות השופטים מתהלך ביננו –
הפיקוח הרגלי הבלתי-תלוי.

יותר מחמש מאות מאוהבות בעיסוק,
הכי צעירה בת שלוש בלבד!
אצבעותיה עובדות ביעילות –
בין הגברות יושבים גם הענקים החזקים.

יש הישגים ברקמת החתחרה –
נכנסנו לספר השיאים ולהיסטוריה!
תושבי וולוגדה מצאו דרך חדשה
למלאכת הקדם של רוסיה...

Ольга Хеннинг

Одесса

Одесса, где море и солнце вечны,
Где пристань и волны плетут свои сети,
А дни, размытые в памяти,
Как следы на песке,
Уходят с каждым закатом.

Армянские дворики и Молдованка,
Где жизнь, как открытая книга,
Где делились мы мечтами и надеждой.
Смеялись до рассвета, песни пели.

Одесса, город юности моей,
Где море пело песни у причала,
Шумели волны, плещущие в такт,
И сердце от любви сильнее стучало.

Пересыпь звучал старым трамваем,
А мостовые запомнили наше детство.
Смех и разговоры уже не слышны,
Что когда-то звенели в беседах дворовых.

Одесса хранит нашу память сердечную,
А на Дерибасовской прозвучал аккорд.

אולגה חנינג

אודסה

אודסה, בה הים והשמש נצחיים,
בה המזח והגלים רוקמים את קוריהם,
והימים השטופים בזכרון
נמוגים עם כל שקיעה
כמו עקבות בחול.

החצרות הארמנים וה"מולדובנקה",
בהם החיים דומים לספר פתוח,
בהם התחלקנו בתקוות וחלומות,
צחקנו עד עלות השחר, שרנו שירים.

אודסה, עיר נעוריי,
בה הים זימר שירים ליד המזח,
רעשו הגלים, השתכשכו בקצב,
והלב הלב מאהבה בחזקה.

ה"פרסיפ" הזהדה בחשמלית הישנה,
והשדרות חרטו בזכרונם את ילדותנו.
הצחוקים והשיחות שפעם רעשו בחצרות
כבר אינם נשמעים.

אודסה שומרת על זכרוננו הלבבי,
וברחוב ה"דריבסובסקיה" שוב נשמע אקורד.

Юлия Сак

Город сердца

Мой город любимый, где сердце и мысли,
Где я родилась, где люблю и творю.
Да, нынче кровавые тучи нависли
Над городом сердца, затмивши зорю.
Мой город прекрасный, величие духа,
Древнейший красавец – безмерно родной!
Бывало тут горе, бывала разруха,
Но Киев бессмертный! Он – город герой!
Любимые парки, районы и храмы.
Рассветы, закаты, зима иль весна.
Мгновения жизни, победы и драмы
Живут в моем сердце обрывками сна!
Прекрасный мой город, тропиночки детства,
Здесь то, что нельзя повторить иль забыть.
И нет в этом мире какого-то средства,
Что в силах любовь к этим тропам убить.
Великий мой город! С тобой ли останусь?
Иль жизнь я продолжу в чужой стороне?
Но с городом детства душой не расстанусь!
Живет этот город навеки во мне!

יוליה סאק עיר הלבבות

ערי האהובה, בה הלב והמחשבות,
בה אני נולדתי, אהבתי ויוצרת.
היום ענני הדמים נתלים מעלייך
ומכסים את השחר.
ערי, הנשגבת ביופיה וברוחה,
היפה העתיקה הקרובה לי לאין שיעור!
היה פה צער, היה פה הרס,
אך קייב היא אלמותית! היא – עיר הגבורה!
פארקים אהובים, שכונות וכנסיות.
זריחות, שקיעות, חורפים ואביבים.
רגעי החיים, הנצחונות והדרמות
חיים בלבי כשברי חלומות!
עירי היפה, שבילי הילדות.
כאן – כל מה שאי אפשר לשחזר או לשכוח.
ואין בעולם הזה שום אמצעי
שיכול לחסל את אהבתי לשבילים האלה.
ערי הגדולה! האם אשאר כך?
או שאמשיך בחיי במקום אחר?
אך לא אפרד בנפשי מעיר ילדתי!
העיר הזאת נצורה בי לעולמים!

Содержание

תוכן עניינים

Введение	4
7	הקדמה

Возлюби ближнего, как самого себя

ואהבת לרעך כמוך

10	אלכס וולביץ: סופר
Алекс Волевич: Писатель	11
12	יואב איתמר: האיש שהרגתי
Йоав Итамар: Человек, которого я убил	13
14	מחרוזת לויץ: "ביום של 'חג' "
Махрозет Левин: «В „праздничный“ день...»	16
18	פנינה אלבין-אינגפלד: אשת החירות (ליבריתאס)
Пнина Альбин-Эйгенфельд: Женщина-Свобода (Либеритас)	19
20	רוברט גרנטין: אהבה כפי שאני
Роберт Грантин: Любила, как я	21
22	אייל תמוד: "בימים שכל מלצר או שליח..."
Ээль Тамуз: «В дни, когда каждый официант или посыльный...»	23
24	יפה חכמון סוויסה: כוחה של אהבה
Яфа Хакмон Свиса: Сила любви	25
Валентина Бендерская: Из цикла «Диатоника чувств»	26
27	ולנטינה בנדרסקי: מתוך האסופה "דיאטוניקת הרגשות"
Елена Ханина: «Пусть расколота, в комьях земля...»	28
29	ילנה חנין: "למרות שהאדמה סדוקה..."
Илана Городисская: «Мы – ровесники страшного века...»	30
31	אילנה גורודיסקי: אנחנו – בני הדור של המאה הנוראה..."
Максим Сафиулин: Наши сердца на «беззвучном»	32
33	מקסים ספיולין: לבבותינו על "שקט"
Ольга Фокина: Простите	34
35	אולגה פוקין: מחל

מסות

גשרים

38	אלינה קולודיאז'ני: גשר החיים	
Алина Колодяжная: Мост жизни		39
40	יואב איתמר: שלושה גשרים. טריפטیک.	
Йоав Итамар: Три моста. Триптих		42
44	נטליה סינגלובסקי: גשר	
Наталья Сингаловская: Мост		44
45	אייל תמוז: "נהרות הימים שזרמו לבלי שוב..."	
Ээль Тамуз: «Реки времен, что утекли безвозвратно...»		45
46	יפה חכמון סוויסה: הגשר	
Яфа Хакмон Свиса: Мост		47
48	רוברט גרנטין: בניית גשרים חדשים	
Роберт Грантин: Построение мостов		49
50	פנינה אלבין-אינגפלד: ברוך שלא עשיתי אישה אפגנית	
Пнина Альбин-Эйгенфельд:		
	Спасибо, что не создал меня афганкой	51
52	חנה קדוש בן ברוך: גשר וקשר טבעי	
Хана Кадош бен Барух: Мост и естественная связь		53
54	חניטה גוטבלאט: כל עולמי	
Ханита Готблатт: Весь мой мир		55
56	פרלה אהרוני הכהן: גשרים	
Перла Аарони аКоэн: Мосты		57
Валентина Бендерская: Плата		58
59	ולנטינה בנדרסקי: תשלום	
Виктория Левина: Монастырь Драгомирна		60
61	ויקטוריה לוין: מנזר דרגומירן	
Екатерина Кордюкова: Течение		62
63	יקטרינה קורדיוקוב: זרם	
Елена Ханина: Мысли		64
66	ילנה חנין: מחשבות	
Илана Городисская: Сжигание мостов		68

69	אילנה גורודיסקי: שריפת הגשרים	
Максим Сафиулин: Мосты от сердца к сердцу		70
71	מקסים ספיולין: גשרים מלב אל לב	
Татьяна Бадакова: Незнакомка		72
73	טטיאנה בדקוב: הלא-מוכרת	
Ольга Фокина: Мост нашей надежды		74
75	אולגה פוקין: גשר תקוותנו	
Наталья Козловская: На мосту близ Толедо		76
76	נטליה קוזלובסקי: על הגשר בקרבת טולדו	

Ранняя и юношеская поэзия

שירת בוסר ונעורים

78	פלרה אהרוני הכהן: חם וצעיר	
Перла Аарони аКоэн: Молодой и горячий		79
80	פנינה אלבין-אינגפלד: כתיבה	
Пнина Альбин-Эйгенфельд: Письмо		81
82	רוברט גרנטין: עשור	
Роберт Грантин: Десятилетие		83
84	חנה קדוש בן ברוך: לגעת במהות	
Хана Кадош бен Барух: Прикоснуться к сущности		85
86	חניטה גוטבלאט: "ענפים ערומים"...	
Ханита Готблатт: «Голые ветки...»		86
87	יפה חכמון סוויסה: הבטתי בשמש	
Яфа Хакмон Свиса: Я взглянула на солнце		87
Алина Колодяжная: «Всадник смерти»		88
90	אלינה קולודיאז'ני: פרש המוות	
Ася Рейдерман: «Раньше звезды светили в окошки глаз моих ненавидящих...»		92
	אסיה ריידרמן: "מקודם הכוכבים זרחו הישר לחלונות עיניי הלא-רואות והשונאות..."	
93		
Валентина Бендерская: Масада		94
95	ולנטינה בנדרסקי: מצדה	
Елена Ханина: Я плачу, мой любимый...		96
97	ילנה חנין: אני בוכה, אהוב שלי...	
Илана Городисская: Две ветки		98
99	אילה גורודיסקי: שני ענפים	

Лев Калюжный: Дарите женщинам цветы	100
101	לב קליוז'ניי: הביאו לנשים פרחים במתנה
Наталья Козловская: «Дождь стучит, как одинокий прохожий...»	102
103	נטליה קוזלובסקי: "גשם דופק, כמו הולך רגל בודד..."
Татьяна Бадакова: Если...	104
105	טטיאנה בדקוב: אם...
Ольга Равченко: «Я тебя не люблю: что ж такого?..»	106
106	אולגה רבצ'נקו: "אני לא אוהבת אותך: מה בכך?.."

Детство

ילדות

108	אלינה קולודיאז'ני: האוסף
Алина Колодяжная: Коллекция	109
110	יואב איתמר: דוח מצב
Йоав Итамар: Отчет	111
112	פרלה אהרוני הכהן: ילדות
Перла Аарони аКоэн: Детство	113
114	רוברט גרנטין: עור המילה מתקלף מעצמו
Роберт Грантин: Кожа слов сама слазит	115
116	חנה קדוש בן ברוך: יפו שלנו
Хана Кадош бен Барух: Наш Яфо	117
118	חניטה גוטבלאט: ימי הפוליו
Ханита Готблатт: Дни полио	120
122	יפה חכמון סוויסה: ילדותי
Яфа Хакмон Свиса: Мое детство	123
124	אילנה גורודיסקי: תמונה
Илана Городисская: Фотография	124
Наталья Козловская: Детство мое милое	125
125	נטליה קוזלובסקי: ילדותי הנחמדה
Михаил Ланда: Сказка – детство	126
127	מיכאל לנדה: אגדת ילדות
Валентина Бендерская: Везение	128
129	ולנטינה בנדרסקי: מזל

נינה גבריקוב: ילדות – רגע קט!	130
132	
טטיאנה בדקוב: נוסטלגיה	134
135	
יוליה סאק: ילדות	136
137	

Роковые минуты мира

רגעים גורליים של העולם

פרלה אהרוני הכהן: רגעי גורל	140
141	
שרה מלול: "אותה זריחה..."	142
143	
חניטה גוטבלאט: "כפצצה על..."	144
146	
Ханита Готблатт: «Словно бомба...»	148
149	
ולנטינה בנדרסקי: האיתנים של שיגעון וזעם	150
151	
יואב איתמר: בשדרה	152
154	
Елена Ханина: Пожар на горе Кармель	156
157	
Илана Городиская: Лесной пожар	158
159	
מיכאל לנדה: נקודת אל-חזור	160
162	
Ольга Хеннинг: Кошки	164
165	
יוליה סאק: חוקי הטבע	

Города

ערים

פרלה אהרוני הכהן: בין בניינים מתנשאים	168
169	
Перла Аарони аКоэн: Между высоких домов	

170	רוברט גרנטין: העיר שאני מחזיק בידי	
Роберт Грантин: Город, что я держу в руке		171
172	חנה קדוש בן ברוך: העיר אילת	
Хана Кадош бен Барух: Город Эйлат		173
174	חניטה גוטבלאט: מחול המוות בברלין	
Ханита Готблатт: Танец смерти в Берлине		176
178	יואב איתמר: תל אביב	
Йоав Итамар: Тель-Авив		179
180	אייל תמוז: תחת שמי ים התיכון	
Эаль Тамуз: Под средиземноморским небом		181
182	יפה חכמון סוויסה: עירי בלב מדבר	
Яфа Хакмон Свиса: Мой город в пустыне		183
Валентина Бендерская: Бердичев		184
185	ולנטינה בנדרסקי: ברדיצ'ב	
Галина Андрейченко: Вильно. Улица всех Святых		186
187	גלינה אנדרייצ'נקו: ווילנו. רחוב כל הקדושים	
Елена Ханина: Беэр-Шева		188
189	ילנה חנין: באר שבע	
Илана Городисская: Провинциальный городишко		190
191	אילנה גורודיסקי: עיר פרובינציאלית	
Михаил Ланда: Воспоминания об Афинах		192
193	מיכאל לנדה: הזכרונות מאתונה	
Надежда Волынкина: Мой Красноярск		194
195	נדז'דה וולינקין: קרסנויארסק שלי	
Наталья Козловская: Несебр		196
197	נטליה קוזלובסקי: נסבר	
Нина Гаврикова: Книга рекордов России		198
199	נינה גברינקוב: ספר השיאים של רוסיה	
Ольга Хеннинг: Одесса		200
201	אולגה חנינג: אודסה	
Юлия Сак: Город сердца		202
203	יוליה סאק: עיר הלבבות	

